

N Nr. 20

2. OKTOBER-HEFT 1943

Belgia 3 fr. / Böhmen-Mähren 4 kr. / Bulgaria 8 lewa / Danmark 50 øre / Finland 4.50 mk. / Frankrike 5 fr. / Hellas 300 drs. / Italia 3 lire / Kroatia 10 kuna / Nederland 25 cents
Norge 50 øre / Portugal 2 esc. / Romania 25 lei / Serbia 10 dinar / Svetige 55 øre / Sveits 50 rappen / Slovakia 3 ks. / Spania 1.50 pis. / Tyrkia 20 kurus / Ungarn 50 fillér
Sørsteiermark, Ostland 40 Pfg.

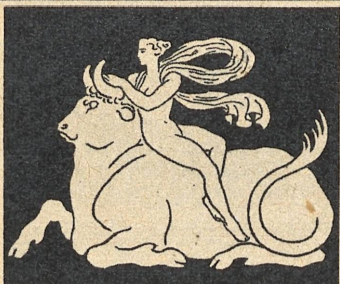
Signal

Universitetsbiblioteket
i Tromsø

Fra
æreslegionen
til
jernkorset

(Se side 2)

2. OKTOBERNUMMER
NUMMER 20/1943

SIGNAL

BRINGER:

	Side
Krigen som verdenskamp	
Nye faner — gammel ære. Den franske frivilliglegion	6
Unge mannskaper. Fra en kampflyver-skole	12
Beveglig førte kamper	16
Zoot-Suiters og Jitterbugs. Klubber for halvaksen ungdom i USA	38

Det nye verdensbilde — Europas framtid

Fargede papirbilder. En ny oppfinnelse innen fargefotografien	22
Kvinnen. Hennes stilling i den moderne arbeidsstat	36

Hvordan vi lever

Enno herligere enn de hadde tenkt seg Barna sendes på landet.	25
I landskapets byggestil	28
Sensasjon omkring Mozart. En nyinnspilling i Salzburg	33

COPYRIGHT 1943 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

Kjemper mot bolsjevismen

Comte de Mayol de Lupe

Tolv felttog har satt sitt preg på comte de Mayol de Lupes ansikt. Og allikevel er den franske greve ingen kriger. Jean Marie Pierre Lucien, comte de Mayol de Lupes og prinsesse Elisabeth de Daracciolo-

Girigaglios sønn valgte å bli prest. Først da han var 41 år, ble han feltprest. Og så deltok han i den franske armé under den første verdenskrig i kampen mot Tyskland. Han kom i tysk fangenskap, men greide å flykte. Enno en gang vendte han tilbake til den franske front, til krigens slutt i 1918. Livet sendte feltpresten, som var født i Paris, til krigsskueplasser i Bessarabia, Bulgaria, Syria og Marokko. I to år — siden oktober 1941 — har no comte de Mayol de Lupe som feltprest i den franske frivilliglegion tatt del i kampen mot kristendommens verdensfiende bolsjevismen. I denne kampen ble greven, som no er 70 år, såret for annen gang.

To ordener er han særlig stolt over den mannen hvis bryst er prydet av 16 franske og forbundsfellers ordener: i 1938 ble han offiser av Æreslegionen, og i Europas kamp mot sovjetrusserne ble han tildelt det tyske Jernkorset.

ET HERREFOLK

På den franske dikter Balzacs tid satte „Den menneskelige komedie” seg sammen av nærsagt bare menneskehetens lidenskaper og laster. I dag dannes den av slagord som tilslører menneskenes blick

Jeg var en gutt på 16 eller 17 år, jeg gikk med korte lærbukser og klatret hver morgen opp på et nytt fjell, den gang vi en sommer etter den første verdenskrig og inflasjonens heksedans levde i et lite enkelt gjestgiveri i Oberbayerns fjell mellom Garmisch og Innsbruck. Den gang hadde jeg mitt første møte med engelskmenn.

Når jeg no tenker tilbake på denne scene, så synes det meg som om den var blitt beskrevet i Simplizissimus eller i Punch. En kveld dukket det i vår lille fjellandsby opp et reisende ektepar som så akkurat slik ut som et engelsk ektepar måtte se ut. Han gikk i knickers, hun hadde en hatt med et slør som rakk langt ned over skuldrene. Med vår runde, gemyttlige vertinne utspant det seg en eiendommelig samtale som i hovedsaken dreide seg om det faktum, at vårt landlige vertshus hverken hadde rinnende vann eller værelser med bad. Herren med den rutede dressen og damen med sløret var til å begynne med åpenbart ikke i stand til fatte denne ubegripelige kjensgjerning. Det framgikk forøvrig av den møysommelige samtale at han tok vertinnen det meget ille opp at hun var så helt ute av stand til å føre konversasjonen på godt Oxford-engelsk. Det eneste som er blitt igjen i min erindring om denne scene er at min far med streng mine forbød meg å stå der lenger med åpen munn og påhøre denne samtale. Han lot meg forstå at disse folk opptrådte her midt i Tyskland som om det var vårt „herrefolk” og vi bare var deres lakeier. Siden har alltid den rutede dressen, sløret og det manglende badeværelse dukket opp for mitt indre øye når jeg hørte ordet herrefolk.

Jeg kan ikke nekte for at jeg også måtte tenke på det, da jeg for kort tid siden leste en interessant tale av den britiske India-minister Leopold Amery, i hvilken han på en langtekkelig måte forklarte hvorfor man ikke kunde gi inderne friheten.

Amery mente at Englands fiender hadde innsett nødvendigheten av at „det måtte skapes et system av samarbeid mellom nasjonene på grunnlag av et samhörighetsprinsipp, det være seg av geografisk, politisk, rasemessig eller historisk natur”. Det har således noe for seg, mente Amery, når en snakker om „en ny europeisk ordening” eller om „en østasiatisk velstandssfære”. Englands motstandere innså imidlertid ikke at en slik ny ordening bare vilde være levedyktig når den ikke var begrunnet på et herrefolks herredømme, men på fritt kompaniskap mellom frie nasjoner. Amery uttalte videre at han håpet det vilde utvikle seg overnasjonale sammenslutninger i Europa, Øst-Asia og Sør-Amerika. Ved en slik utvikling vilde det så bli en oppgave for „the british commonwealth” å overta ledelsen.

Det er høyst eiendommelig! Etter at en i England i lang tid med forkjærlighet har diskutert etterkrigsproblemene i det vide og brede, kommer en altså til den slutning at det som Tyskland og Japan har begynt med i Europa og Øst-Asia, egentlig er det eneste mulige som kan foretas, på begge kontinenter. Men med det fatale ord „herrefolk” insinuerer en at forsøket på å forene alle europeiske nasjoner ved Tysklands hjelp, ikke skjer for de europeiske nasjoners, men for det tyske folks skyld. I og med dette begynner den moderne „menneskelige komedie” — benyttelsen av slagord for å omtåke hjernene.

Slagordenes humbug har i krigens løp grepet om seg i en foruroligende grad. Men i virkeligheten er de store problemer, som det her dreier seg om, når en ser dem rett i øyet, nesten overalt i verden de samme, og de muligheter som på de forskjellige kontinenter består for løsningen av denne menneskehetens største krise, er aldeles ikke så mange som en synes å innbille seg.

For Europa for eksempel gis det intet annet enn en kontinental løsning, hvis denne verdensdel overhodet skal bestå videre. Bare ved en slik kontinental løsning kan de produktive, så vel som de kulturelle krefter hos de små og store nasjoner komme til hel og fri utvikling. Det er ganske interessant at heller ikke den britiske India-minister ser noen annen utvei. Altså er det allikevel slik at skjæringspunktet ligger i begrepet „herrefolket”?

Akkurat her begynner insinuasjonen, løgnen og hele den motbydelige smussige agitasjon. Når Tyskland i det hele tatt bekjenner seg til idéen om et større Europa, så kan dette sett på langt sikt aldri skje på annet grunnlag enn på det frivillige fellesskap av alle europeiske nasjoner. Et annet grunnlag gis ikke. Foran dette står imidlertid de fryktelige tvangssituasjoner som krigen skaper. Blant annet nødvendigheten av at Tyskland, hvis soldater bare i øst holder en front på 2000 km (for ikke å tale om Atlanterhavet og Middelhavet) trenger arbeidere og råstoffer som bare kan komme fra andre europeiske land. Her dreier det seg om krigsnødvendigheter.

Noe annet er naturligvis spørsmålet om ledelsen i en slik krisetid og unntagelsestilstand som vi no lever i. Om dette kan det ikke diskuteres, da det ikke gis noen felles handling uten ledelse. Men i dypere forstand kan det ikke bli tale om annet enn nasjonenes frie delaktighet. Med andre ord: også motstanderen ser det klart for seg at vi har slått inn på nettopp den første og dermed vanskeligste del av veien, den som Europa — allerede på grunn av truselen fra øst — under enhver omstendigheter må og vil gå.

G. W.

„Forløpere for den tiden
som bringer Kontinentet fred...“

kalte sendemann de Brinon de franske østfrontfrivillige ved toårsfesten for opprettelsen av legionen mot boljevismen. General Bridoux, statssekretær for den franske armé, overrekker militær-medaljen til hardt sårede legionærer på „Hotel des Invalides“ æresgårds plass. (Se „Signal“ reportasjen på side 6)

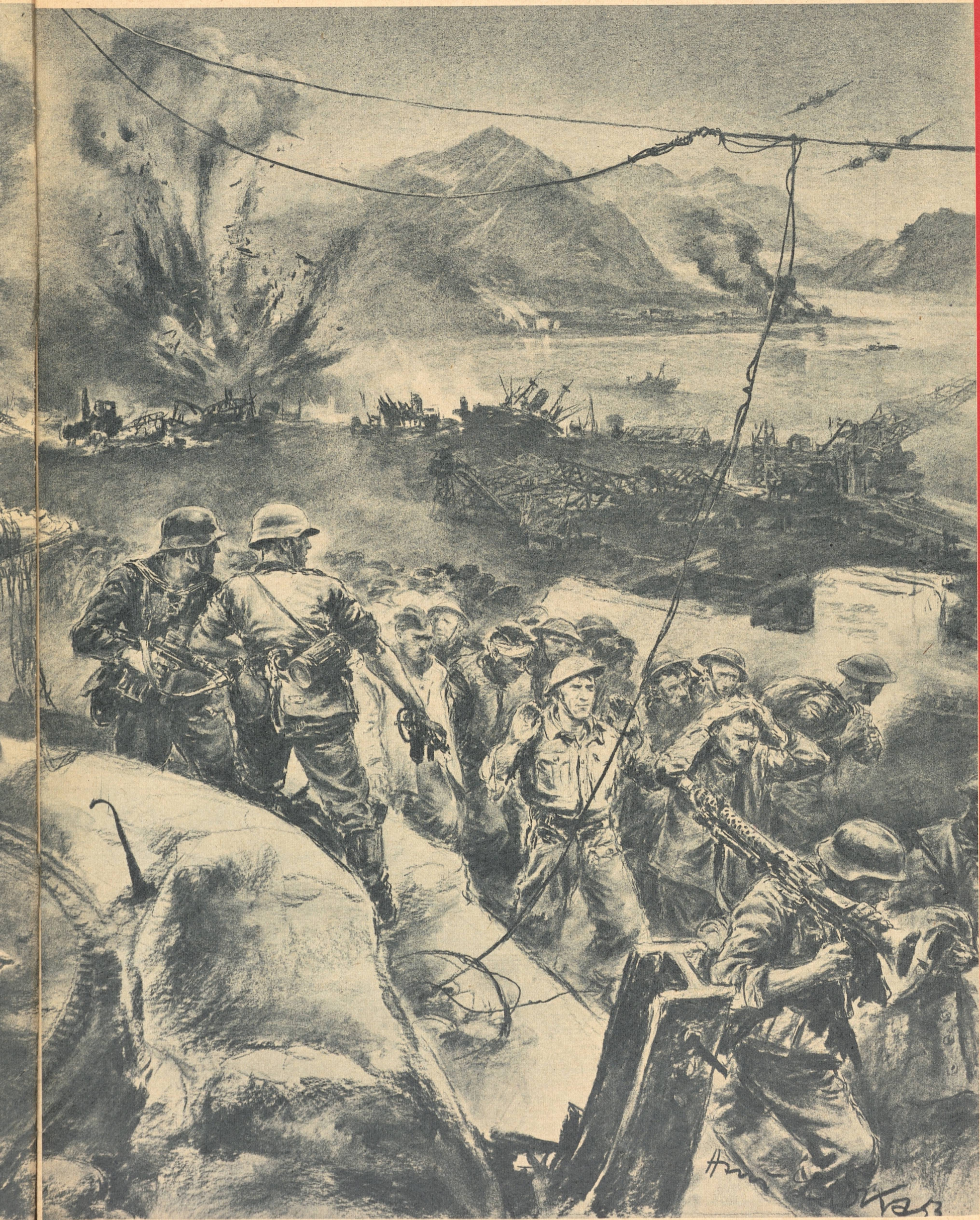
To ganger

8. september ...

I Svalbards stille og avsidesliggende verden: 1941 britisk landing på øya i Nordishavet. 1943 et tysk kup mot denne nordligste operasjonsbasis. „Signal“ bringer her en beretning av PK-krigs-korrespondent Hans Liska

Femhundre kilometer nord for Nordkapp stevner like etter midnatt i den bleke skumring et forband av tyske sjøstridskrefter inn i Isfjorden på Svalbard. En kraftig skyting fra det fiendtlige kystartilleri bryter stillheten i ishavlandet. Så er helvede løs. De tyske krigsskip svarer med kanoner av alle kalibrer. Tusenfoldig ruller ekkoet tilbake fra fjellene. Lette enheter legger til piren og setter i land tropper. Med storm- og motorbåter når pionérer og grenaderer, som er satt ut fra større enheter, kysten. Under beskyttelse av skipsartilleriet og katapultfly stormer de militære anlegg og befestninger. Fra de tre landingssteder trenger sprengtropper fram. De ødelegger elektrisitets-, ammunisjons- og brennstofflagre. Kullagrene blir satt i brann. Gruveinnretninger blir tilintetgjort og kranene gjort ubrukelige. Telegraf- og radiostasjonen blir sprengt og Barentsburg, hvorfra englenderne alt i 1941 slepte bort de norske innbyggere og tvang dem til arbeid i kullgruvene i Wales, går opp i flammer. I de lange vintermånedene vil is- og snøstormene umuliggjøre ethvert av britenes gjenoppbyggingsforsøk.

„I marsjalens navn“. General Bridoux overrekker den franske frivilliglegion mot bolsjevismen den fanen som er skjenket av statsjef Pétain. Fanen skal være forbilde for de nye felttegn til den franske stats framtidige stridskrefter.

Nye faner - gammel ære

Til minne om toårsfesten for den franske frivilliglegion mot bolsjevismen

Den franske armés ærefulle tradisjon er aldri blitt brutt. Alt sommeren 1941 erkjente mange av dens beste menn de franske soldaters oppgaver: å gå inn i fronten til beskyttelse av Europa mot øst. Slik oppsto den franske frivilliglegion mot bolsjevismen, som i disse ukene feirer toårsdagen for sin opprettelse. Av denne grunn ble det i Paris, i St. Ludwigsdømen til ære for dens 211 falne feiret en høytidelighet. Men etter gudstjenesten ble en fane innviet på Hôtel des Invalides æresgårds plass. Til tegn på at legionen i henhold til marsjalens ord har en direkte andel i Frankrikes soldatære,

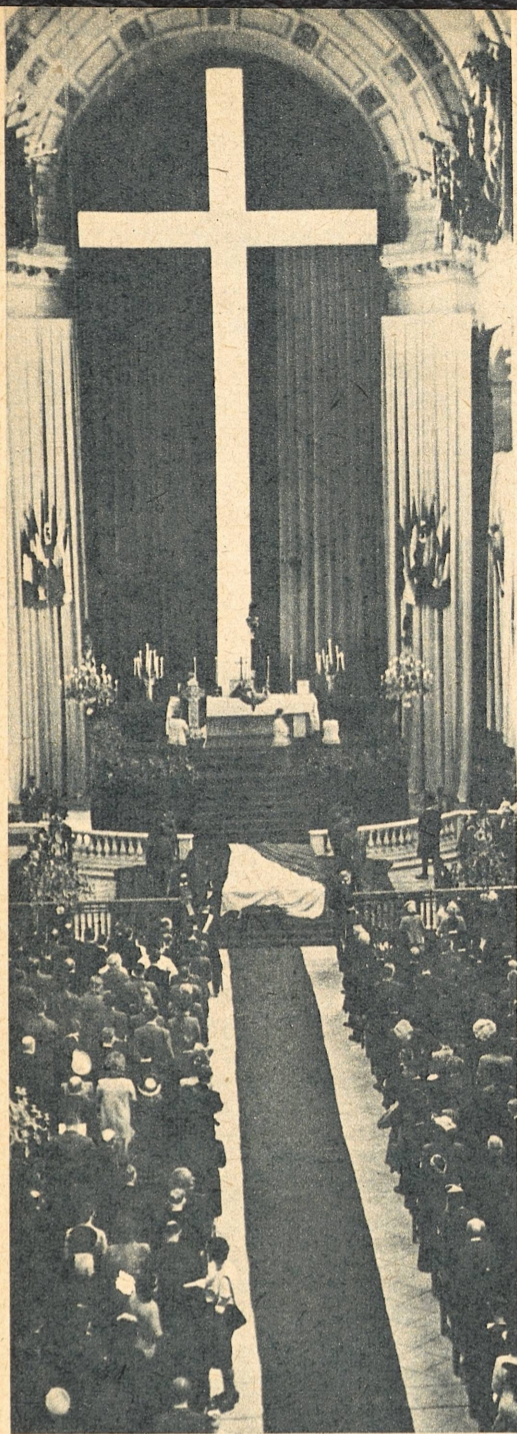
ble legionen overrakt fanen, som skal være forbilde for den framtidige franske arméfane.

50 legionærer ble tildelt ordener for sin heltmodige kamp på den europeiske skjebnefront. Slektningene til falne legionærer mottok æresdiplomer fra den øverstkommanderende for den tyske forsvarsmakt og franske tapperhetsmedaljer.

Da en deputasjon av legionærer ved solnedgang senket legionens nye fane foran den ukjente soldats grav, var denne stund samtidig en bekjennelse til nasjonens gamle ære.

Fylt av stolthet er pariserne, da representantene for den franske framtid marsjerer over Champs Elysées, for ved den ukjente soldats grav å hedre sine falne kamerater

Høytidelighet i Invalidedomen. Det hvite kors på rød og blå bunn, omkranset av den store armés gamle faner, forent med flagg fra alle de nasjoner som kjemper mot bolsjevismen, viser betydningen av denne høytidelighet

↑ „In memoriam“. Kaptein Dupuis, en fremragende østfrontsoldat, overrekker de etterlatte til legionærer som falt i østen, *croix de guerre légionnaire* og *médailles militaires*

↓ Kameratenes marsj. I kveldstimmene på minnedagen marsjerer en deputasjon av legionærer fra Place de la Concorde for å senke den nye fane til hilsen foran den ukjente soldats grav

Syv uker som en burde tenke over

OLDINGENES

OPPSTAND

Av Giselher Wirsing

I 1943 opplevde Europa i et av sine store land forsøket på en liberal restuarasjon. Mellom den 25. juli og den 8. september ble det i Italia gjort forsøk på å gjenoppvekke liberalismen. Disse syv ukene har også betydning for de andre europeiske nasjoner. Det vilde være galt å forbigå disse ukene bare med en skulder-trekning. Det en har lært i denne tiden, er altfor betydelig

I midten av august brakte det italienske tidskrift „Nuova Antologia“ en utførlig beretning om de begivenheter, som hadde ført til statskuppet mot Mussolini. Den var skrevet i Badoglios ånd. I et meget velvillig stemt referat i en kjent avis i Sveits, som dengang ikke lot en dag gå uten å feire fascismens endelikt, ble følgende slutninger gjengitt: „Marsjal Badoglios utnevning, som har vært planlagt i noen tid, fikk medhold fra de bekjenteste politikere i alle partier, som fascismen i årevis hadde dømt til taushet. Badoglio søkte ikke å oppnå våpenstillstand, men i de tre ukene da han ytet militær motstand, ødela han hele det fascistiske apparat. Badoglio ga folket tilbake ytringsfriheten og gjorde Italia til en nasjon, som igjen mintes sine liberale tradisjoner, der igjen ga den verdigheten til i morgen å forhandle med fienden av i dag.“

Omtrent slik så de illusjoner ut, som ikke bare de liberale i Italia, der var kommet til makten med Badoglio, men også de forskjelligste liberale kretser i Europa tre uker etter Mussolinis fall gjorde seg om Italias indre og ytre framtid. Nettopp i de dager lot Badoglio i Lissabon og Madrid holde de første, hemmelige forhandlinger med britiske diplomater. En vet hvilken „verdighet de liberale tradisjoner har gitt ham for å kunne forhandle med fienden av i går.“

Det endelige resultat var den betingelsesløse kapitulasjon og den grusomste våpenstillstandsoverenskomst, som noensinne er blitt diktet etter en krig. De såkalte demokratiske statsmenn i Washington og general Eisenhower brydde seg ikke en døyt om „liberal verdighet“. Kort etter så all verden hva disse illusjoner hadde å bety.

Det syv ukers Badoglio-regime tilhører no fortiden, og vi vilde ikke ha noen grunn til å befatte oss med denne Italias bedrøveligste epoke enno en

gang, hvis en derved ikke kunde slutte seg til hva som i dag er mulig og umulig i Europa.

Badoglio så seg i grålysningen den 26. juli i full besittelse av makten. Kuppet mot Mussolini, som Viktor Emanuel selv hadde forberedt, var lyktes. No var spørsmålet: „Hva no?“ vesentlig annerledes enn ved de hemmelige forhandlinger, som tidligere hadde funnet sted mellom kongen og Badoglio. I Rom og i andre byer var pøbelen i denne natten ute på gaten, hadde skreket og plyndret og framvist det evige bilde av den uutrydelige menneskelige dumhet. Pøbel gis det overalt, når slusene åpnes. Selv Badoglio hadde følelsen av at her var ikke det italienske folk, men bare de laveste instinkter kommet til utbrudd. Han lot da også meddele pressen dette ved en talsmann, idet han betegnet demonstrantene som „slusker uten skjorte“. Det var klart at han ikke kunde finne noen støtte hos folket på gaten. Det tidspunkt da han selv appellerte til disse instinkter, skulde først komme seinere.

Det ministerium, som Badoglio derpå satte sammen, omfattet ikke én eneste personlighet, som hadde hatt noe å si det italienske folk. Det var fullstendig „fargeløst“, og ble gjennomgående oppfattet som et overgangsinisterium, inntil partiene hadde dannet seg på ny. Og ganske riktig — partiene oppsto. Så hendte det noe forbausende. På det politiske forum opptrådte den treogåttiårige tidligere ministerpresident Orlando, som i 1917 hadde ledet ministeriet under nederlaget ved Caporetto og som på fredskonferansen i Paris var blitt kastet ut av Wilson. Orlando holdt en tale til sicilianerne og sa at vegen til landets gjenfødelse no var fri.

Likeledes opptrådte den femogsyttiårige tidligere ministerpresident Nitti, som hadde levd i eksil i Sveits. Også han talte om det italienske folks framtid. Der opptrådte likeledes den nesten åttiårige senator Bergamini, som i 1901 hadde grunnlagt „Giornale d'Italia“.

Han overtok no igjen ledelsen av denne avisen.

Og så til sist opptrådte nestoren for den italienske liberalisme, den syvogsyttiårige filosof Benedetto Croce (som fascismen i hele tyve år hadde latt beholde både senatortitelen og tidskriftet „Critica“), for no å legge det åndelige fundamentet for det unge, demokratiske Italia. Men da en tilbød Croce stilling som president for akademiet, avslo han det riktignok med den begrunnelse at akademiet overhodet måtte forsvinne. Allikevel var Croce Badoglio-regimets største håp m. h. t. det åndelige program.

Alt like etter omveltningen framød Italia et merkelig bilde. Ikke engang de krefter trådte fram som i kaoset etter verdenskrigen — kort før fascismen grep makten — hadde behersket Italia, men liberalismen fra epoken fra 1901 til 1910, mer eller mindre ærverdige gråskjegger, som no hyllet seg inn i den underlige illusjon at de var de sanne representanter for det italienske folk. Hva hadde de å bringe? Hva vilde de? Det ble holdt utallige taler og skrevet en mengde avisartikler, hvor det stadig var tale om „friheten“. Med største hast ble en rekke fascistiske innretninger revet ned og ødelagt. Men det fantes ingen som syntes å ha en anelse om hva en no skulde gjøre. Disse folkene vilde ha fred, men forkynte samtidig at de ikke på noen måte ønsket en æreløs kapitulasjon.

Kaoset var alt etter fjorten dager kommet så langt at den pressefrihet, som Badoglio forkynte ved sin embets-tiltredelse, var helt absurd. En korrespondent for en sveitsisk avis skrev malisøst at sensorens saks stadig ble lenger og hans røde blyant stadig tykkere. Kongen, som til syvende og sist var personlig ansvarlig for Mussolinis fall, ytret ikke ett eneste ord. I hele sitt liv har han aldri hatt noe „å si, hvordan skulde han så no plutselig vite hva som måtte gjøres?“

I Nord-Italia dannet det seg i mellomtiden ytterliggående venstregrupper som trådte i åpen opposisjon til Badoglio og monarkiet. Kommunistiske tendenser kom til syne, og mot disse våget Badoglio ikke å ta opp kampen. Fire antifascistiske partier, nemlig et i England grunnlagt „aksjonsparti“, det kristelig-demokratiske parti, det først etter omveltningen oppstodte liberale oppbyggingsparti og kommunistene sluttet seg sammen til en enhetsfront. Programmet, som de offentliggjorde i midten av august, var helt igjennom grunnlagt på den illusjon at England og Amerika etter Mussolinis fall vilde motta Italia med åpne armer. De stilte følgende krav:

„1. Øyeblikkelig slutt på krigen. De italienske sosialister er ikke rede til å anta alle de fremmede hærsers freds-betingelser og forholdsregler. De forlanger tvertimot at våpenstillstanden skal grunnlegges i henhold til Atlanterhavserklæringen og jevne vegen, så at Italia på den kommende fredskonferanse skal opptre som Englands og Amerikas likeberettigede partner.

2. Frigivelse av alle politiske fanger.

3. Avskaffelse av monarkiet.

4. Pressefrihet og frihet for de politiske og andre organisasjoner.“

Oppropet til disse fire partier, hvoriblant naturligvis kommunistene var de mest aktive, sluttet med at de betraktet de „demokratiske folk“ som forbundsfeller og ikke som fiender, og at de var fullstendig viss på at Italia også vilde få de tilsvarende våpenstillstands- og freds-betingelser.

Dette opprop kom på den tid, da Badoglios representanter allerede hadde fått meddelelse i Lissabon om at det overhodet ikke gas noen forhandling mellom angloamerikanerne og Italia. Italia hadde tvertimot å godta alle Washingtons krav betingelsesløst. De gjenoppdukkede liberale og sosialistiske grupper trodde altså for fullt alvor at Atlanterhavserklæringen var et dokument, hvoretter Churchill og Roosevelt no vilde innrette sin politik overfor Italia.

Disse grupper hadde ikke noe indrepolitisk program, som vilde ha vært annerledes enn de gammelkjente fraser fra alle sosialdemokratiske europeiske partier mellom 1870 og 1910. Hvordan skulde det også kunne forekomme? Deres erfaringer stammet fra denne deres ungdomstid.

Som innad så også utad. Like før amerikanerne landet i Calabria, skrev „Messaggero“: „I Italia hersker gjennomgående den overbevisning at angloamerikanerne ikke vil foreta seg noe for å hjelpe Sovjetunionen, og at de bare skrider inn, hvis sovjetrusserne blir en fare for det øvrige Europa. Soldatene som befinner seg i Storbritannia, Afrika og på Sicilia, vil etter italiensk oppfatning først betre Kontinentet, hvis sovjetarméen f. eks. skulde rykke umiddelbart fram mot Tyskland.“ „Messaggero“ dro herav den slutning at Italia uten videre kunde gå ut av krigen og

Fortsettes side 11

Tilintetjøløsseslag. Tunge tyske mærsere i uavløtelig ildgiving mot sovjetrussiske beredkapsstillinger

PK-foto: Krigskorrespondent Weidentbaum

Tartarske frivillige blir utdannet for kampen mot bolsjevismen og for folkenes frihet. (Kampøvelse ved granatkasteren)

PK-foto: Krigskorrespondent Kintscher

OLDINGENES OPPSTAND

Fortsett fra side 8

erklære seg nøytral, hvorved det kunde påberope seg Atlanterhavserklæringen.

Så stor var forvirringen, at denne „opplysende“ artikkel i „Messaggero“ ble trykt i tallrike provinsaviser av de gamle liberale herrer, som no regjerte også der. Samtidig erklærte den italienske kulturminister Galli at den italienske presse vil innta en forståelsesfull holdning overfor utlandet. Heller ikke overfor fienden vilde det no komme noen respektløse uttrykk i den italienske presse. Signor Galli hadde stadig anledning til å se de ondsinnede karikaturer, som nettopp i hine dager kom til syne i dusinvis i den engelske presse, og hvor særlig den italienske konges legemsstørrelse var gjenstand for vitser.

Omtrent fjorten dager før den avgjørende, forsmadelige undergang var virvaret kommet så langt at avisene og likeledes også Badoglio-regimet selv bare levde av at de daglig offentliggjorde nye beskyldninger mot de tidligere fascistiske førere. Det vrimlet no av eselspark. Hadde en inntil annen halvdel av august vist en viss tilbakeholdenhet, så ble slusene no åpnet. Samtidig ble det foretatt massearrestasjoner. En kunde ikke lenger si noe positiv om hva en selv vilde. Alt etter fire uker var en kommet til slutten og kunde bare appellere til pøbelens laveste instinkter. Proskripsjonlistene til Sulla i det gamle Rom levde no opp igjen. Det latterlige ved det var at kongen, i hvis navn alt foregikk, i hele tyve år hadde arbeidet sammen med disse selvsamme fascistene og at Badoglio, som på Mussolinis forslag engang hadde fått titelen av hertug av Addis Abeba, hadde sluttet sin bok om den etiopiske krig med den setningen: „Kreftenes faskin, som kaller seg fascistisk nasjon, har sammen med oss i rasende forløp forvandlet krigen til en fullstendig seier.“ Det smuset, som kongen og Badoglio no helte ut i bølgevis, skulde skjule at de selv og de oldingene som omga dem, heller ikke hadde ett eneste innlysende ord å si det italienske folk om dets framtid. Samtidig forberedte disse folk allerede det forræderiet, som bl. a. enno etter avslutningen av våpenstillstanden skulde komme til å koste tusener av neapolitanske kvinner, barn og oldinger livet ved et anglo-amerikansk terrorangrep.

Er det nødvendig å trekke enno flere slutninger? De syv uker etter statskuppet mot Mussolini har vist at ingen i Europa kan overleve denne svære krise, hvis han forsøker å ta sin tilflukt til fortiden, eller hvis han håper på ridderlighet hos de antieuropeiske makter. Hadde ikke den tyske forsvarsmakt så lynsnart tatt Italia i sin beskyttelse, vilde etter disse forløpere for anarkiet det fullstendige kaos og selvfordervelse ha vært den bedrøvelige slutt for italienerne.

Ildprosjektiler. Som kometer suser kasterens tunge granater gjennom grålysningen. I løpet av få minutter har noen hundre prosjektiler forlatt de seks rørene på disse nye kanonene. Luften er full av hyling og hvining. — Hvor kasterne står, er slagets tyngdepunkt

Kanoner uten mannskap? De seks granater i hver kaster blir fyrt av ved elektrisk tenning av betjeningsmannskapet, som er gått i dekning ca 20 meter bak kanonene. Den nye drivmåten til dette våpens prosjektill gjør at batteriene hylles inn i røyk og støv PK-fotos: Krigskorrespondent Walz

I slagets tyngdepunkt

Den tyske hærs hurtige og lettbevegelige kasterbatterier dukker opp overalt hvor det danner seg tyngdepunkt i kampen. De skyter alt etter forholdene med spreng-, tåke- eller flammegranater. Herunder har en av disse kastere den samme ildgivningskraft som seks tunge felthaubitser. For å kunne skyte langt bak de fiendtlige linjer, for å ødelegge stillinger, sette kommandosentrer ut av funksjon og avverge plutselige fiendtlige angrep, er disse kastere stadig satt inn langt forut.

→ Lading av kasteren

Unge mannskaper

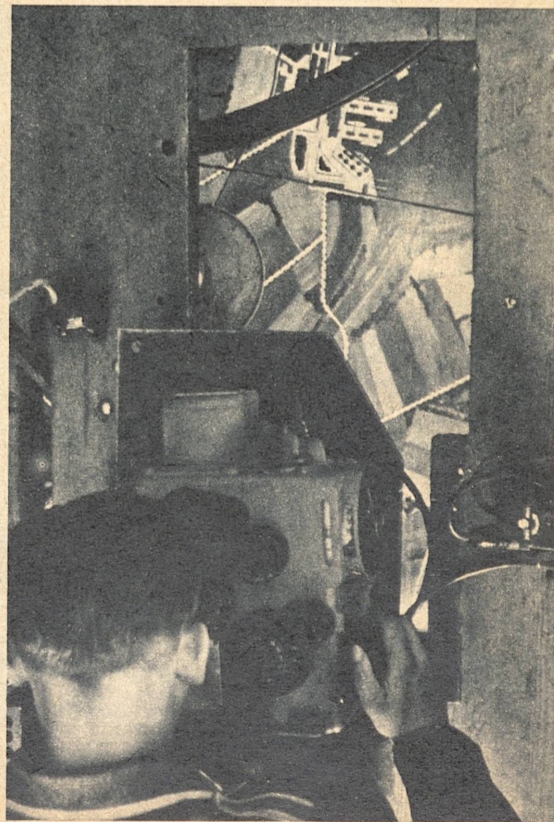
I. del

„Signal“s korrespondent Benno Wundhammer besøkte noen av luftvåpenets flyskolers utdannelseplasser. Her bringer vi noen beretninger om de unge kampflyvere, som i stadig større utstrekning forlater skolene for å settes inn på frontene

←
Bombeteppet ruller: En mesterlig beherskelse av bombekastet fra alle flystillinger er grunnlaget for kampflyvningen. Utdannelsen ved bombeteppet, som i forminsket målestokk lar alle mulige mål rulle hen under en øvelsesscene, gjør de unge kampspeidere og bombeskyttere fortrolig med alle finesser i sikteapparatet

→
På øvelsesscenen: Både bombeteppet og øvelsespodiet kan stilles og beveges etter ønske, slik at kampflyveren kjenner alle forstyrrelsesmuligheter før den egentlige flytjeneste begynner

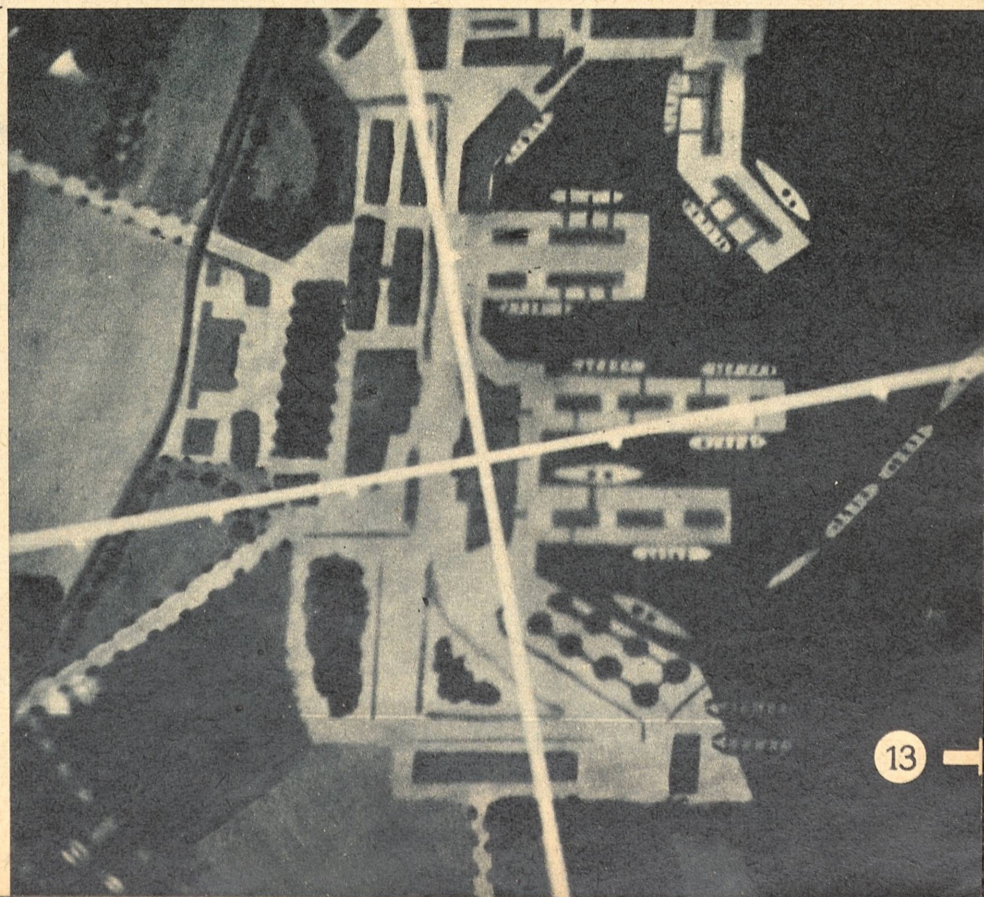
„Klar til flytjeneste!“ Unge mennesker setter hverken pris på teorier eller den tørre luft i auditoriene. Derfor blir ordrene til flytjeneste mottatt med største begeistring

Det ligger en herlig ro over verden. Kopperstrålene fra den lavtstående solen forvandler furuskogen til en metall-mur. Larmen fra motorene på rullebanene er forstummet, og de unge mannskaper marsjerer under munter sang tilbake til sine kvartierer. Den svake vinden fører noen fragmenter av sangen over til oss: „... Gerda, Gerda... hele kompaniet!“ Når jeg no lukker øynene, er det nøyaktig som dengang, som i 1939, før krigen, da jeg fikk min første flyutdannelse på en liknende skole. Glemte er seirene, felttogene og slagene; glemt er seirene og resultatene, og det er som om jeg atter var det jeg var for mange år siden: en ung flyver, som bare har ett ønske: å svinge seg opp i den blå eteren som spurvehauken, der nettopp no kretser over skogplantningen derborte.

I denne stillheten, da våre nerver hviler ut som under et bad, hører jeg

premierløytnantens slepende stemme, der han sitter ved siden av meg i gresset: „Vet du hva, dengangen vi ble trukket tilbake fra frontinnsatsen, gikk det meg på samme måte som deg. Jeg kom fra de rasende luftslagene og bombeangrepene og merket til min forbauselse at denne verden, som jeg no skulde vende tilbake til som lærer, ikke hadde forandret seg. Jeg, den gamle kampflyver fra Polen, Nordsjøen, England, Frankrike, Balkan og Sovjetunionen hadde vanskelig for å tilpasse meg de nye forholdene. Etter alle de harde årene syntes jeg den strenge tjenesten var utholdelig. Jeg følte

→
Mål i trådkrysset. Slik ser bombeskytteren sitt mål i øyeblikket for utløsingen. Det hvite lyskors i visiret er rettet mot en stor bygning i bombeteppets havnemodell. Vind, egenhastighet, flyvinkel m. v. blir automatisk korrigert av sikteapparatet

denne kommando som en straff, ja, som en degradering. Først litt etter litt forsto jeg den overlegne klokskap i ordren, som hadde stilt meg på denne posten. Jeg gikk inn i auditoriet som en „gammel, erfaren mann“. Ja, for disse unge guttene, som no satt der i rad og rekke foran meg, var jeg med mine tredivye år allerede en gammel mann. Men i de unge øynene, som så oppmerksomt og litt prøvende på meg, leste jeg den uuttalte forventning: Du kommer jo fra fronten — vis oss no hva du duger til! Jeg tok timeplanen for meg og kastet meg inn i den teoretiske undervisning. Du kjenner jo alt sammen selv: motorlære, fly- og skipstypelære, navigasjon, meteorologi, og atter og atter utdanning ved våpenet, ved bombe-sikteapparatet og maskinen. Husker du enda, hvordan vi elever lo dengang da vår gamle feldwebel proppet oss fulle med stjernebilder og planetberegninger? Husker du, at vi ikke kunde fatte, hva Benetnasj eller Beteigeuse har å gjøre med moderne kampflyvning? Og no, da jeg som lærer selv måtte bibringe mine unge kamerater alt det der, hadde jeg i mellomtiden oppnådd erfaringen, som hadde lært meg at også de tilsynelatende tørreste undervisningstemaer må tas alvorlig. Jeg husket et tokt en vinternatt over Nordsjøen. Tommyen hadde under et angrep på en konvoi skutt i stykker samtlige radiotelegrafi- og navigasjonsapparater; vi svevde rundt i angrepsrommet en time og hadde tapt enhver orientering. Hvor lettet hilste vi da ikke de glitrende stjerner, da vi steg fra de våte tåkebankene opp i den klare nattehimmelen. Dengangen kom vi heim igjen, takket være det vi

←
Slutt for i dag: Flytjenesten er slutt.
 Under munter sang marsjerer de unge mannskaper til sine kvarterer

hadde lært på skolen. Jeg har enno innsett mangt og meget i denne tiden. Jeg ergret meg f. eks. over at utdannelsesplanen ble uforandret uten hensyn til krigsbegivenhetene. Jeg kunde ikke forstå at tjenesten ble avsluttet om ettermiddagen, slik som det hadde vært tilfelle i mange år. Skarene av unge menn, som dro til lokalbanen i sine ekstrauniformer for å „rekreere“ seg noen timer i landsbyen i nærheten, syntes meg nesten å være et forræderi overfor fronten. Jeg hadde tenkt at de brutale krav fra de menneskeetende slag i østen måtte tvinge oss til å gjøre utdannelsen enno hurtigere og mer intensiv. Fra min side hadde en kunnet fortsette undervisningen til langt på natten. Jeg var forbitret over at en her tilsynelatende var av den mening at krigen var tilende når tjenesten over. Jeg visste allikevel at hver eneste time, ja hvert minutt fortsattes kampen derute, og denne viten gjorde meg nervøs og utålmodig. Først seinere innså jeg at jeg tok feil. Disse unge mennene skulde jo slett ikke belastes med begivenheter fra de foregående år, der ligger som en tung last på våre skuldre. Hvert felttog, hvert slag, ja hver eneste kamerat som vi har mistet derute, er en sjelelig belastning for oss. Hvorfor skulde en påbyrde disse unge mennene ting, der fratar dem nettopp det som de så nødvendig trenger for å ha hell med seg som soldat: den fullstendige utvungenhet! No forsto jeg også disse skolens nesten klosterliknende beliggenhet, og jeg har selv sett hvor friske og opplagte mine unge kamerater gikk til fronten. De vil oppleve sine egne kamper, lidelser og sorger, som så en dag vil innta akkurat den samme plass hos dem som hos oss to de årene etter krigens begynnelse, da vi likeså unge og fri for sjelenød oppsøkte kampen og seieren...

Irene v. Meyendorff

spiller i filmene:

JOHANN (BAVARIA)

EINE KLEINE SOMMERMELODIE
(TOBIS)

PHILHARMONIKER (TOBIS)

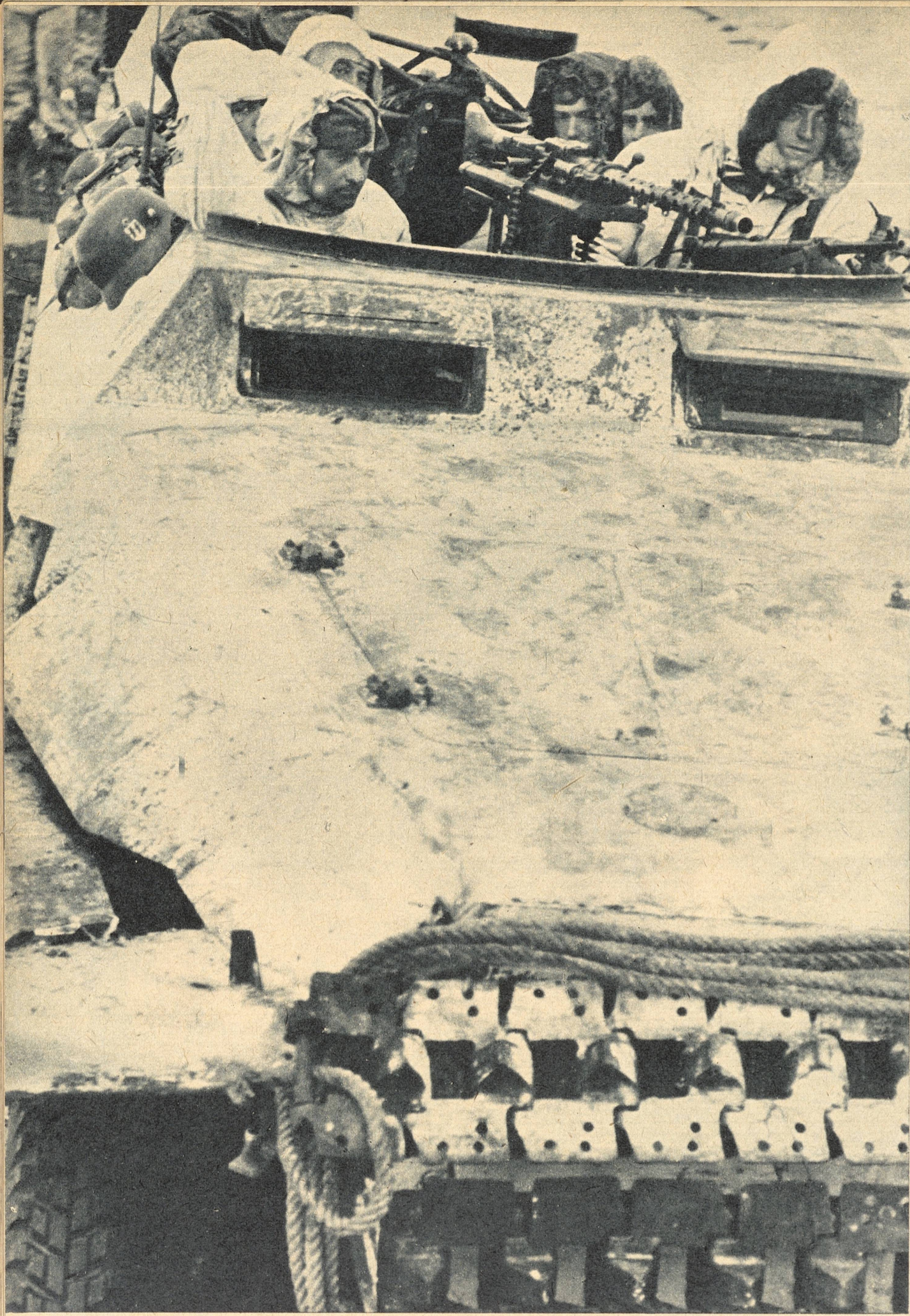
UM 9 KOMMT HARALD (TOBIS)

OPFERGANG (UFA)

„Nattmarsj“ i Kanalen. *En tysk konvois ledsagende skip tar et angripende bombefly under ild*

PK-foto: Kriegskorrespondent Karvonia

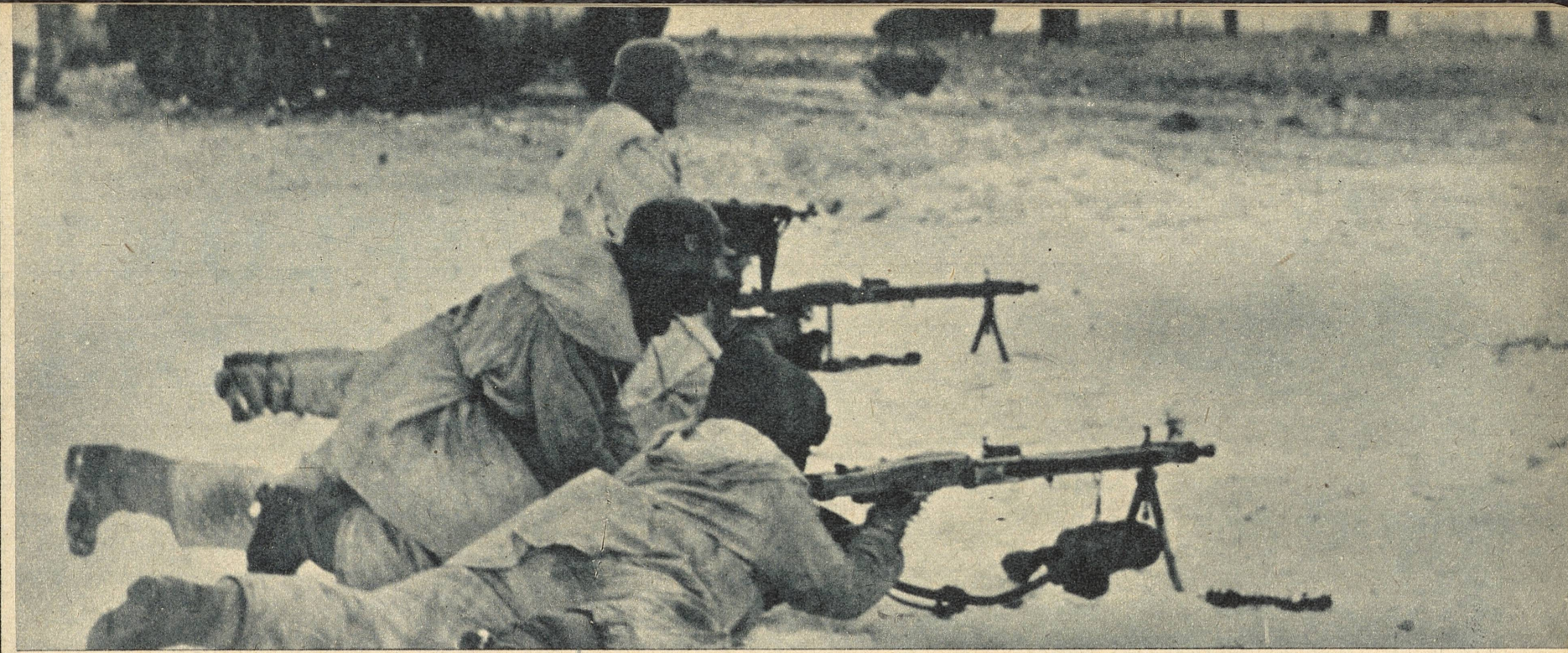
Bevegelig førte kamper

Ved begynnelsen av den tredje krigsvinter i øst bringer „Signal“ på denne og følgende side fotos, som gir et godt bilde av den bevegelige tyske kampføring. Billedreportasjen viser klart to ting: økonomiseringen med de egne styrker samt bolsjevikenes uforholdsmessige høye tap

Fram t! i angrep. Den pansrede, hvitmalt mannskapsbil er det ideelle kjøretøy for bevegelige kamper. Den er bestykket med en kanon, granatkastere og flere maskingevær

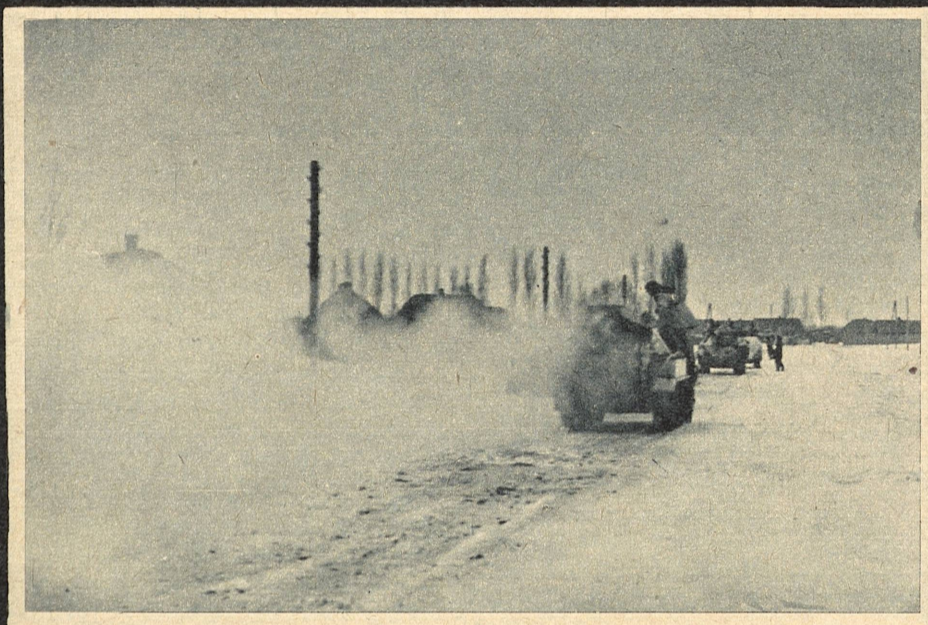

Fienden er oppdaget. Kampen mot enkelte fiendtlige grupper blir ført ut fra bilen, som kjører langsomt framover. Kanonen skyter splinter- eller sprenggranater, maskingevær-salvene treffer nesten hvert eneste punkt som beveger seg i terrenget

Angrepet i flanken. Kampen mot den sterkere motstand blir også ført fra bakken. Noen få skyttere fyrer her mot et kampsterkt kompani, som blir sprengt.

PK-fotos:
krigskorrespondent Augustin

Her ble det kritisk. I vriene situasjoner gjør de innbygde tåkeapparater det lettere å komme vekk fra fienden.

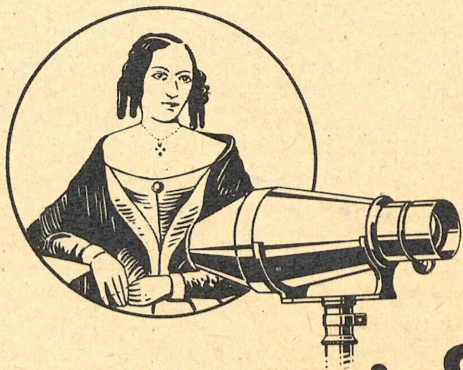
„Sanitet hitover!“ En såret blir reddet av kameratene i ly av kunstig tåke. En mann-skapsbil bringer ham til hovedforbindingsplassen

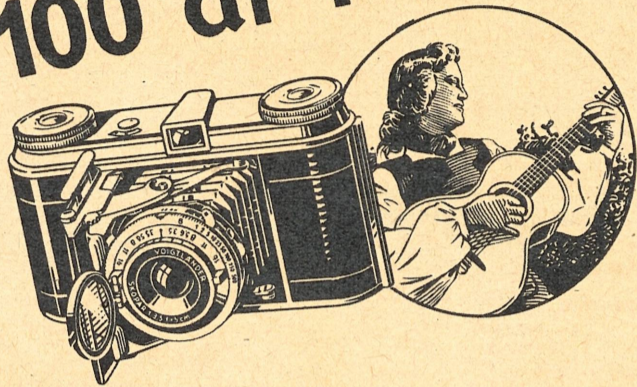
Til kamp igjen i utkanten av landsbyen. Med ringe oppbud av våpen og tropper angripes fienden hardt på stadig nye punkter

Etter hard kamp. Grenaderene er kommet fiendens påtenkte framstøt i forkjøpet. De har splittet og lurt fienden. Dessuten tilføyde de ham store tap

100 år i foto

Voigtländer

MERCEDES BÜROMASCHINEN-
WERKE AG · ZELLA-MEHLIS/TH.

Mercedes Norsk Aksjeselskap — Harbitzgt. 202 — Oslo

Av en vandrende soldats reisedagbok

EN UTFLUKT TIL PARADIS

KRETA, sett og opplevd av Kiaulehn

„Signal“ kastet i hefte 16 et blikk på Kreta, hemmelighetenes øy. I mellomtiden har „Signal“s korrespondent undersøkt nærmere disse hemmeligheter

Man beskylder englenderne for at de dyrker arkeologien bare som et påskudd for spionasje. Om det er slik, vet jeg ikke. I Knossos på Kreta ser det imidlertid ut som om dette er tilfelle. Sir Evans, en meget rik og forbitret mann (hvilket man kan se av en sokkelbyste som er reist til ære for ham her) har drevet med utgravninger i 35 år i Knossos. Sannsynligvis fordi man stadig spurte ham hva han egentlig hadde funnet, lot han reise noen fragmentariske byggverk av betong som er bemalt med lysende rød og himmelblå og svart farge. Om disse ferske ruiner lot han så sine assistenter påstå at de var den sannsynlige gjen-givelse av kong Minos og hans etterfølgeres gamle tempelslott.

Enhver rekonstruksjon av et forsvunnet byggverk er fantasi, og det er også det beste som kan sies om byggverkene i Knossos. Evans har måttet reise sine byggverk på grunnlag av meget usikre holdepunkter. Måtte han overhodet reise dem? Er det ikke banalt å framstille i betong de subtile betraktninger som går fram av arbeidet med spaden? Mennesker med fantasi trenger ikke disse støtter for tanken, og de andre blir høyst forvirret. Saken treffer riktignok nøyaktig amerikanske turistens smak, og derfor har jo også en manns livsverk lønnet seg, for amerikanerne må ubetinget se i betong at den europeiske kulturs tilblivelse har foregått nøyaktig slik de har forestilt seg det.

Hva minoskulturen imidlertid innebar, får man heller ikke vite i Knossos. Var kong Minos og hans etterfølgere en gud, en halvgud, en prest? Hadde kvinnene på øya det avgjørende ord? Og hva var sammenhengen med tyrene? Intet av disse spørsmål er blitt besvart ved utgravningene. Sikkert er det bare at menneskene for fire tusen år siden drev en blomsterkultus, og at de herunder har foretrukket liljene. Sikkert er det at skjønnhetsidealet var den smale hofte hos mann og kvinne, og hos begge også brede skuldre. Kvinnene må ha vært langbente og svarthårede. På de bilder som Evans har gravd ut, ser man skjegglose ungdommer og piker i en skridende gang. Om dyrkelsen av tyren har kostet menneskers eller dyrs blod, vet man ikke. Ikke en av de gamle legendene er blitt klarlagt, enhver kan hevde hva han vil. Historien med utgravningene i Knossos begynner med en sta bonde som ikke vilde overlate terrenget

ruinene lå i, fordi han anså sine oliventrær for å være verdifullere. Ofte streifer den kjetteriske tanke meg at denne mannen slett ikke var så dum og barbarisk som man har villet ha ham til.

De første penger overhodet

Hvis jeg blant mine bekjente hadde en meget rik mann eller et vordende finansgeni, så vilde jeg skrive et langt og fengslende brev til ham om pengene fra Heraklion. Jeg kjenner ikke en slik mann, og derfor forblir brevet uskrevet. Den uvedkommende leser, som bare har et tålelig forhold til penger, akkurat som jeg, vil ikke følgende notis gjøre bitter. Den er ikke større enn den smule penger vi har.

Det er ganske spesielle penger man oppbevarer i museet i Heraklion, de første pengemynter som er blitt laget i Europa. De opprinneligste penger, finansenes kimcelle. Homer, som var en fattig stakkar, kalte dem ærbødig „talanton“, som hos romerne og seinere overalt ble til „talent“, det betrodde gods.

Verdens første penger er ca. 4000 år gamle. De besto av små gull- og sølvplater. Sølvplatene er glatte og bare markert med tall, men gullet bar form av tyrehoder og avflådde dyrehuder.

Finansgenier, bankierer og millionærer burde ta hatten av for disse første pengene, hvis skandale intet menneske i dag lenger har kjennskap til, de burde hviske og gå på tå. Jeg ble ikke grepet av ærefrykt, synet av disse pengene lot meg uberørt. Jeg slutter herav at gudene vil bevare meg gjeldfri og fattig.

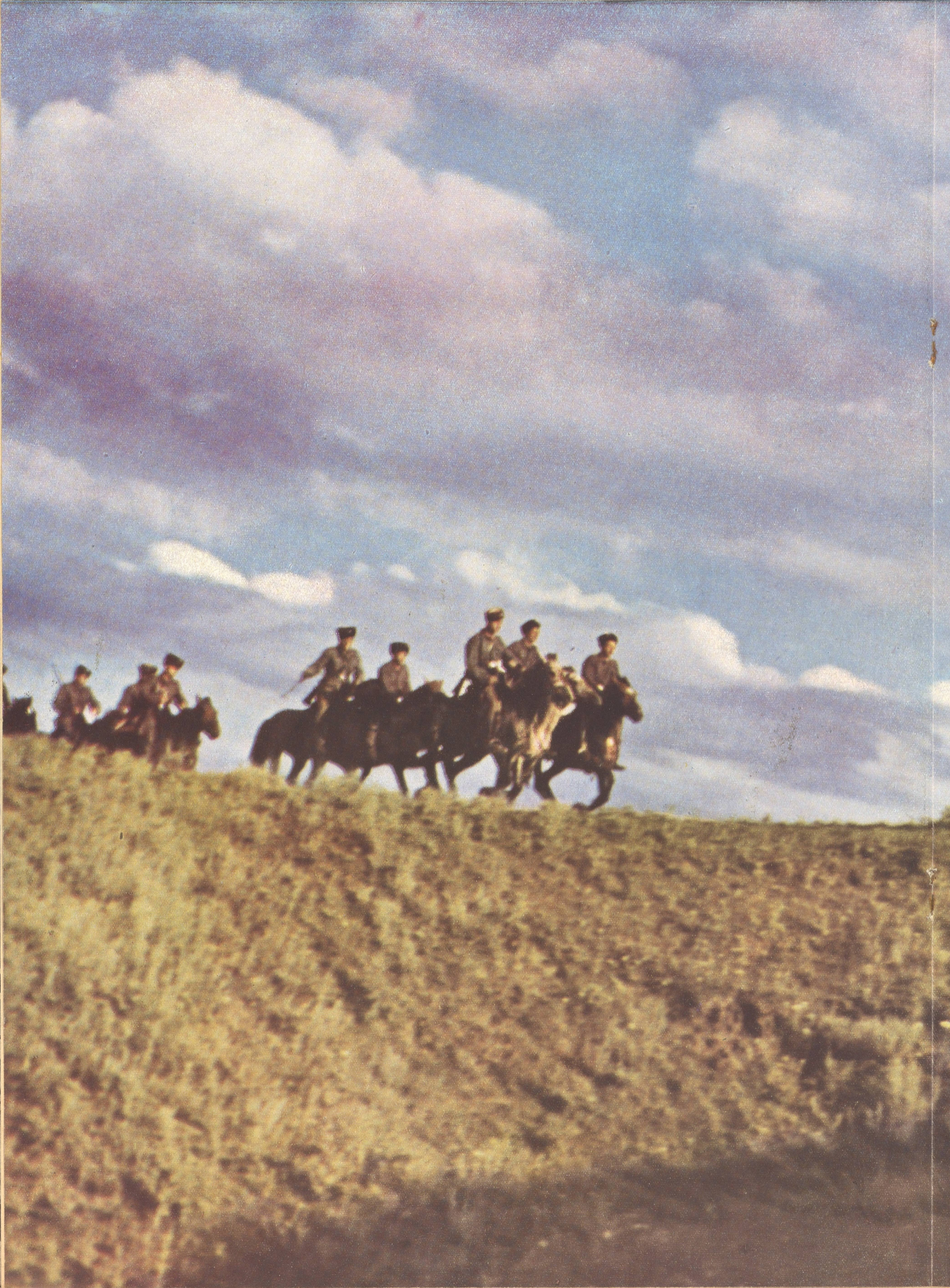
Oldtidsforskerne finner forøvrig ikke noe merkelig ved den dyriske form på de første myntene. Den skal være oppstått, fordi man inntil da hadde betalt med dyr eller med dyrehuder. Meget innlysende og fornuftig. Vi nye europeere tillegger ikke gullet noen magi lenger, for oss er det et avregningsmiddel, og dette middel behøver ikke å være gull.

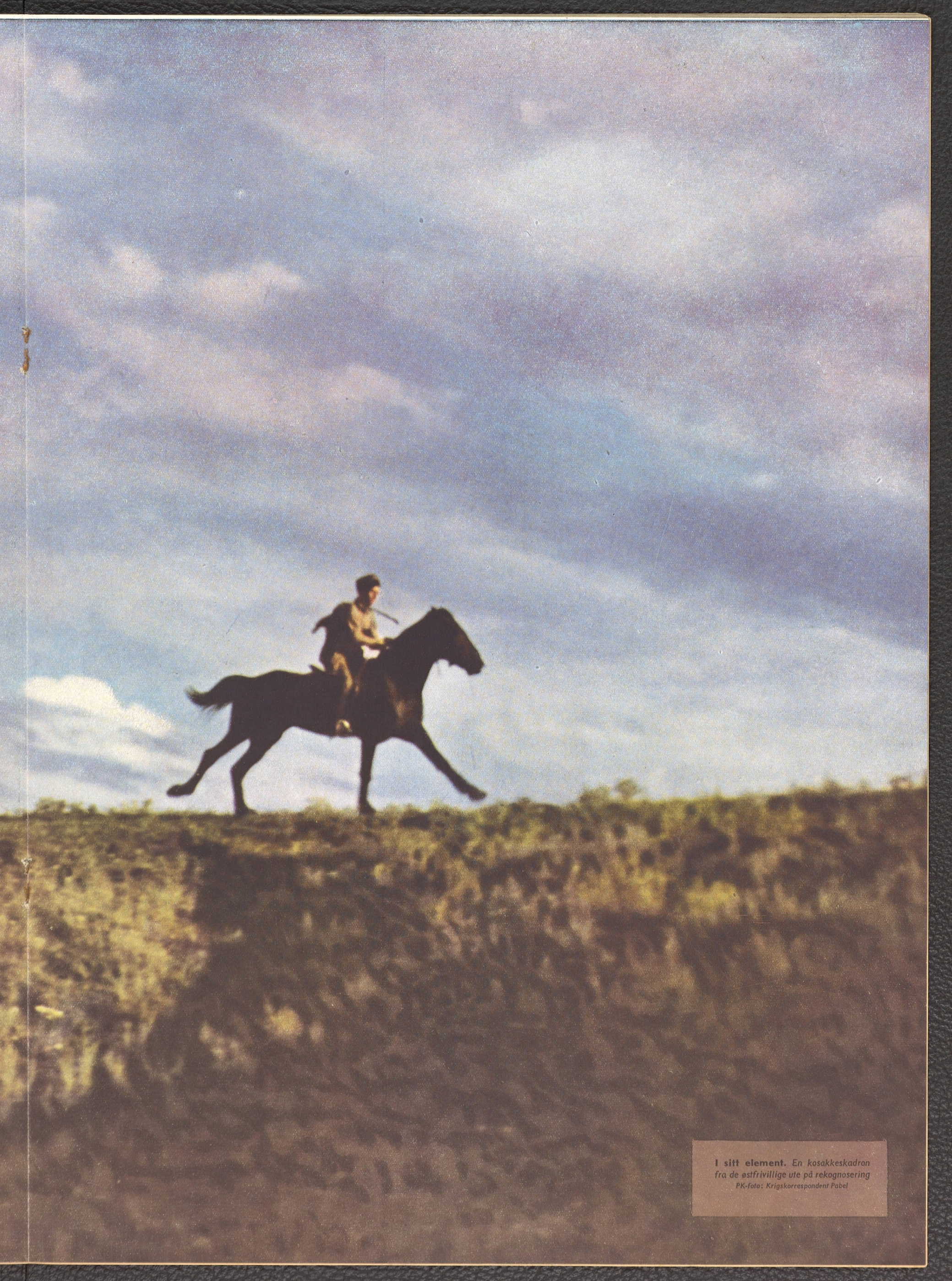
Men om også menneskene for 4000 år siden har tenkt slik? Tyren gjaldt på Kreta for et hellig dyr. Om Zevs, som også stammer fra Kreta, vet vi at han

Fortsettes side 23

Ryttere for friheten. Offiserer i et av de østfrivilliges kosakkforband
PK-foto: Krigskorrespondent Artur Grimm

I sitt element. En kosakkeskadron
fra de østfrivillige ute på rekognosering
PK-foto: Krigskorrespondent Pabel

Sensasjon i fotografiet

Fargede papirbilder – enkle som svart-hvitt-bilder

For noen måneder siden berettet „Signal“ utførlig om en ny fargefilmmetode, som har vist seg helt utmerket ved en liketil enkelhet og allerede har stått sin prøve i de tyske fargefilmer „Frauen sind doch bessere Diplomaten“, „Die Goldene Stadt“, „Münchhausen“ og „Das Bad auf der Tenne“. Det spesielle fortrin i denne agfacolor-metode består i at en etter eksponeringen får et fargenegativ, som på den enkleste måte kan kopieres og forstørres så ofte en vil. No er også det annet skritt gjort: papirbildet, som alle fotografens venner så lengselsfullt ønsket seg, er kommet og det er nesten likeså enkelt å framstille, som et svart-hvitt-avtrykk eller en svart-hvitt-forstørrelse. Ovenfor et blick på fotografens arbeidsbord, til venstre noen agfacolorstrimler i originalstørrelse

(PK-fotos: ff - krigskorrespondent Wiesebach.)

EN UTFLUKT TIL PARADIS

Fortsatt fra side 18

forvandlet seg til en tyr da han bortførte vårt Europa. Den dengang unge gud visste hva der imponerte damene. Og hva huden angår, så må man først ha trukket den over ørene til en tillitsfull okse, før man kan selge den. Seinere gjorde man pengene sirkelrunde som solen, og solen var likeens hellig. Herav kan man forstå hvorledes allerede de første bankierer likte å omgi pengene med en duft av det hellige. Om finansene gjelder det hva Martin Luther har sagt om den hellige dåp: „Vann alene kan vel ikke gjøre det, men Guds ord — og troen på Guds ords kraft i vannet!”

Vi har hele formiddagen gått omkring i en gammel tyrkerfestning som våre pionérer har satt i stand igjen. Det gamle, bisarre festningsverk går direkte over i våre pionérens tre meter tykke panserbrytende murer.

For meg er besiktigelsen endelig slutt. Det er 55 graders varme. Jeg er flyktet inn i den smale skyggen til en høy kaktusvegg. Man hviler best etter anstrengelser når man ser på hvorledes andre arbeider. Jeg betrakter en gammel bonde, som igjen betrakter sitt esel. Eselet tersker linser. Det trekker rundt et brett, som tersker linsene ut av belgene. Et enkelt og upraktisk system, som allerede er skildret i bibelen. Fordi man ikke spør eselet hva det synes om saken, endrer man ikke noe ved den. Den vakre, hvithårede oldingen som har tilsyn med eselet, har svarte, vide bukser, hvit skjorte med lange ermer og om hoftene et bredt, blått silkebelte. Den maleriske skjønnhet ved denne mannen er ingen sjeldenhet. Alle menn på Kreta blir vakre når de har latt ungdommen bak seg.

Over meg oppe i klippene klatrer oberst S. og oberstløytnant v. M. omkring. De søker seg ut en ny kanonstilling. Noe raser der ned mange småstein. De kommer. Oberstløytnant v. M. kjenner bøndene. De hilser på hverandre som venner. Den gamle innbyr oss alle på en slurk vann i huset sitt som ligger nede ved havet. Eselet får klare seg alene.

Mens vi går ned mot huset, forteller M. meg at oldingen er 75 år gammel og for åtte uker siden har giftet seg med en pike på 21 år. Like før, under linseterskingen, syntes jeg han liknet en from fader fra et kirkevindu. Noe ler og prater han i ett vekk, en riktig gammel faun. Slik endrer menneskene seg, når man vet noe om dem.

Vandrikkingen på Kreta er en høytidelig affære. På terrassen til sitt nyhvitte hus, som er omsust av midelhavsvindene, hilser den gamle oss enno engang velkommen, denne gang atter som kirkevinduvelgen, og lar oss så være alene. Like etterat han er gått, viser der seg en gammel kvinne som rekker oss små stykker kald fårestek på vinløv. Så kommer den unge konen, middels høy, med henrivende øyne og yppige bryster. (Kreterinnens stolthet.) Hun bringer oss fruktgelé. Bak henne kommer den gamle ut av døren. I sine vaskede hender bærer han et

stort brett, vannkrukke, glass, drammefflaske, og små glass. Først drikker vi en uso, en slags absint, og så kommer det kjølige, sølvskimrende vann. Kvinnene forsvinner. Idet vi går, er de atter på pletten og overrekker den gamle en håndfull rosa nelliker, som han fordeler mellom oss.

Fingrende ved nellikene sitter den hvithårede oberst ved siden av sjåføren, lener seg bakover til meg og prater om det kretiske landskap. Han er en lidenskapelig botaniker og akkurat den mannen jeg har søkt. Endelig forklarer en meg hvorfor ikke øya er det paradiset kunde vært. Ser man den fra havet stige til værs med dens snødekte fjell og dens grønne skrånninger, da tror man å ha funnet paradiset. Skuffelsen er stor, når man oppdager at de grønne skrånninger bare er et bedrageri. Der eksisterer ikke noen skog i fjellene. Grunnen er at bøndene ikke kan skille seg av med sin geiteavl. Av hensyn til dyrene svir de annethvert år av de yppig voksende busker som der kunde utvikle seg skog av.

Kreta er ikke så ubarmhjertig nakent som det greske fastland, et grønt slør ligger fra mars til august over fjellene, men det er bare et slør. Var der skog, vilde der også være elver, ikke bare slike små bekker som no.

Blomsterprakten er forbausende. Geranien, hos oss i nord en ærbar, flittig tjenestegjente, er her er livsglad, fullmoden kvinne. Rubinrøde gløder blomstene på kjempemessige busker i stein-kløftene.

Oberst S. s stabskvarter må virke rørende på enhver tysker. I en stor olivenlund flate tyske steinhus med blomsterkasser og hager foran. I midten det store felleshus med bred trapp og høye, høytidelige vinduer. På den annen side av vegen har obersten anlagt en hage hvor han anbringer de planter han finner på turene sine. På dette herlige stykke land ser man hva kreterne kunde gjøre ut av sin øy dersom de vilde.

Gjennom fire tusen år har denne øya stadig vært stelt og dyrket av høytbegavede folk, og resultatet er en frenetisk hang hos dens innbyggere til takpapp og bølgeblikk. Her er der så meget stein at et hvert menneske kunde bygge seg et stort hus, der er også plass nok, men nei, han bygger seg et ganske lite.

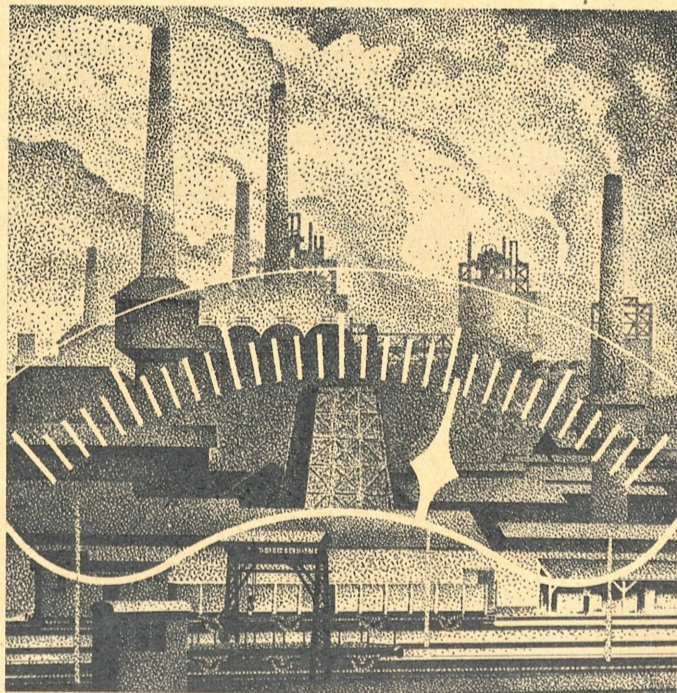
Mennesket lever for kort tid. Jeg vilde gjerne reise til Kreta igjen om femti år bare for å se hva der er blitt av de mange bygninger til de tyske pionérene. Når man ser dem no, ser de ut som om de er bygd for evigheten. Betenker man imidlertid hva der allerede har eksistert på Kreta, og som likeens syntes basert på evigheten, så får man sine tvil. Bare at disse andre ting er skilt fra oss med årtusener, i gunstigste fall århundrer. Etter femti år måtte man dog enno kunne bli klar over om det er naturen som er skyld i at alle byggverk på Kreta forgår eller om det er kreterne som vil det slik.

Jeg har en mistanke til kreterne.

SIEMENS

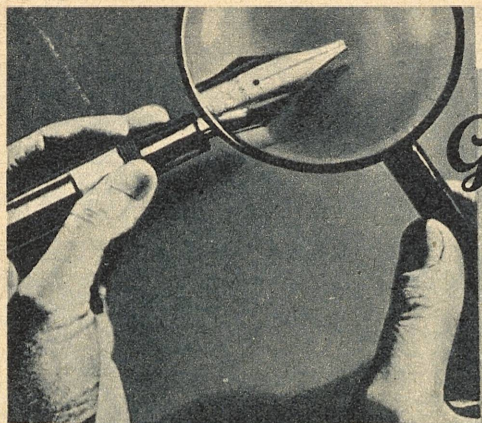
Siemens bearbejder hele elektroteknikkens område

AV VÅRT ARBEIDSPROGRAM:

Elektriske måleinstrumenter av alle slag, fra det enkle driftsinstrument for kraft- og transformatorverk til de nøyaktigste presisjons-måleapparater for laboratorier, justerkontorer og prøvestasjoner. Varmetekniske måle- og reguleringsapparater

SIEMENS & HALSKE A.G. · BERLIN

Glatt og skinnende

som silke er spissen på enhver

Kaweco
penn

Derfor glir *Kaweco* så fjærlett over papiret.

De moderne *Kaweco* skrivesaker viser man Dem gjerne i forretningene.

Ledende i trikotvarer og jersey er

JERLAINE / WIEN

Salgskontor: Berlin W 8, Mohrenstr. 37a

Togal over hele verden

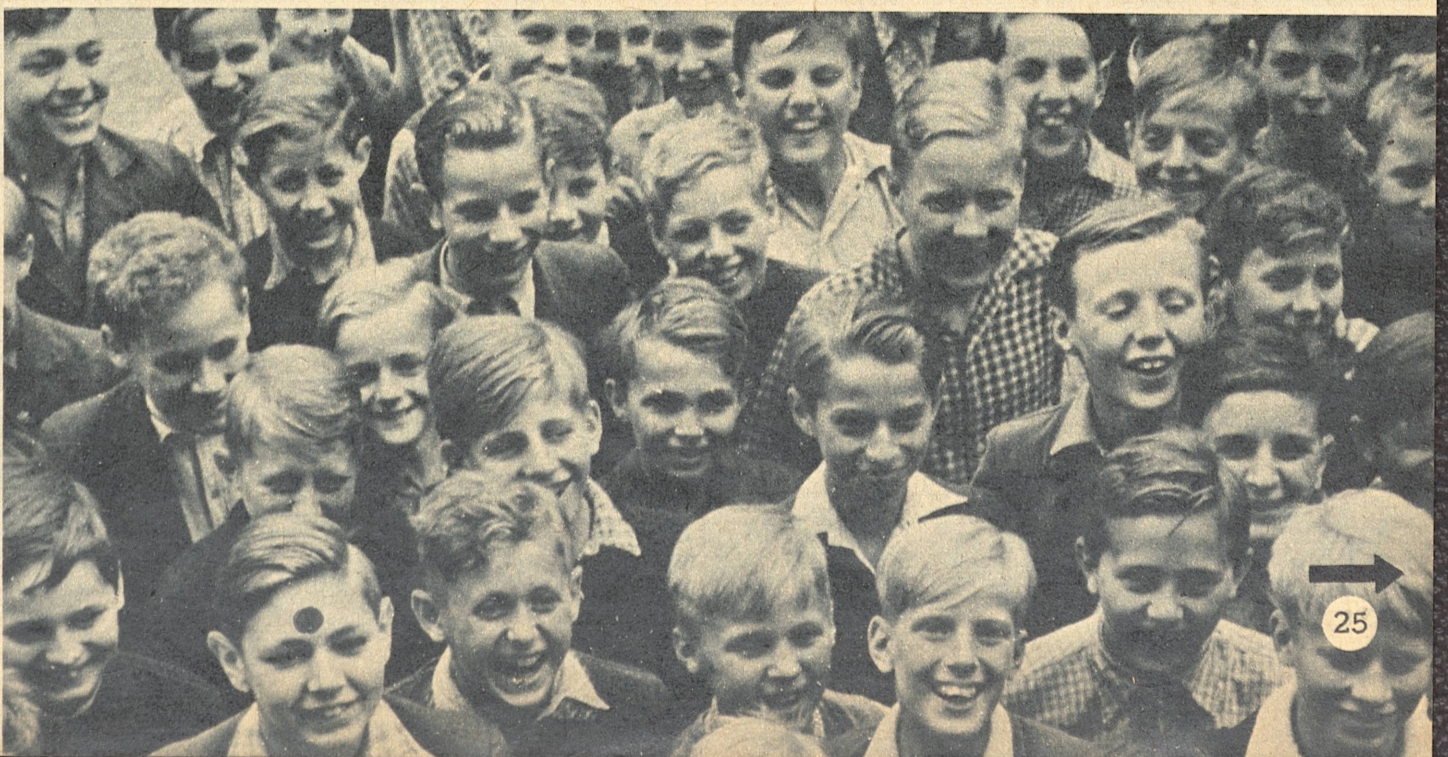

Man kan heller ikke lenger framstille Lohse Uralt Lavendel uinnskrenket, men no som før får man det ekte og uforandret. Den som kan innrette seg litt, har det lenge, for det behøves jo bare et par dråper for et kvarters forfriskning. Og det skulde man gjøre! Man føler seg straks bedre, man arbeider også lettere i omgivelser som er fulle av frisk duft.

Enno herligere enn de hadde tenkt seg

Bybarn opplever landet

Alt i ti år har en i Tyskland sendt barn på landet. I 1933/34 begynte en å sende bybarn som trengte det ut på landet i sluttede transport for flere uker. 70.000 var det i første år, 300.000 i det neste, tallene vokste stadig. Så kom krigen. Barnas landoppholdsforsendelse fikk større betydning. I fredstid var det en av de mange sosiale innretninger, som skulde tjene ungdommens sunnhet. I krigstid ble dens oppgave utvidet, en måtte ta seg av enno flere barn, hele byer, som er truet av luftangrep måtte evakueres for barn. Med tusener av ekstratog og skipstransporter blir det no helt siden krigens begynnelse stadig brakt barn ut av byene, og der ute på landet tar pleieførelde, lærere og sykepleiersker seg av dem. „Signal“ viser på denne og følgende sider, hvordan barna erobrer sine nye omgivelser med godt humør.

6.7 millioner bybarn ble i foregående år sendt ut av byene og rekreerer seg no på fjellet, ved sjøen eller i idylliske småbyer

Geografi i den nye helmen. Ofte er hele skoler med alle klasser blitt flyttet ut på landet. Barna behøver så ikke å gå på andre skoler, for deres egen lærer underviser dem videre. Her, i intimt samliv lærer han sine elever enno bedre å kjenne enn tidligere ved det stadige samvær

Pleiebroren har brakt en pose..

Hun vilde så gjerne lære å melke...

Er det brev helme fra?

Skolevegen går tvers over markene

Bedre enn med trikken der helme

Det er ikke bare tidsfordriv. På landet våkner den kjærligheten til naturen og dyrene, som også bybarna har, og blir en stor opplevelse for dem. De vannet hagene, de forer i stall og fjøs og gir hønene mat og er full av ekte begeistring

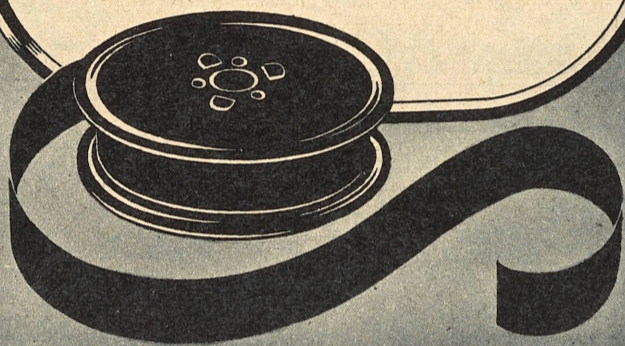

Det

> fargefortettede **Pelikan** fargebånd

varer enno lenger, hvis det vendes hver 8 dag. Derved kommer den øverste halvdel ned og friskes op.

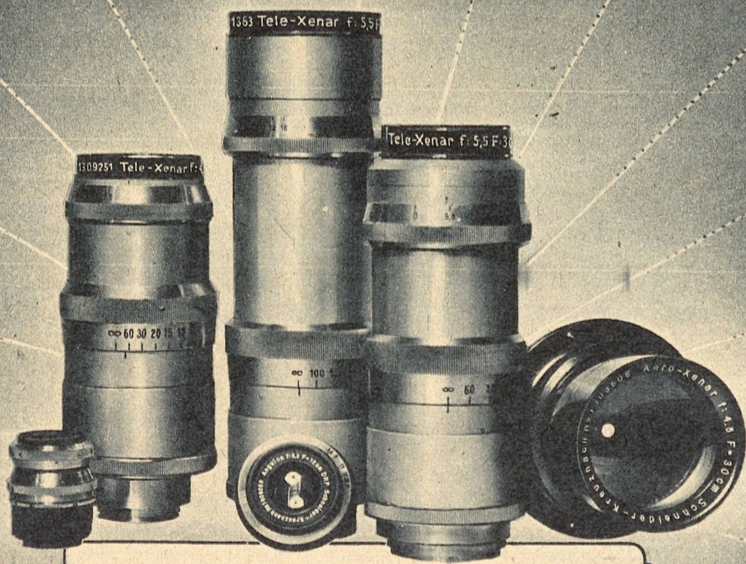
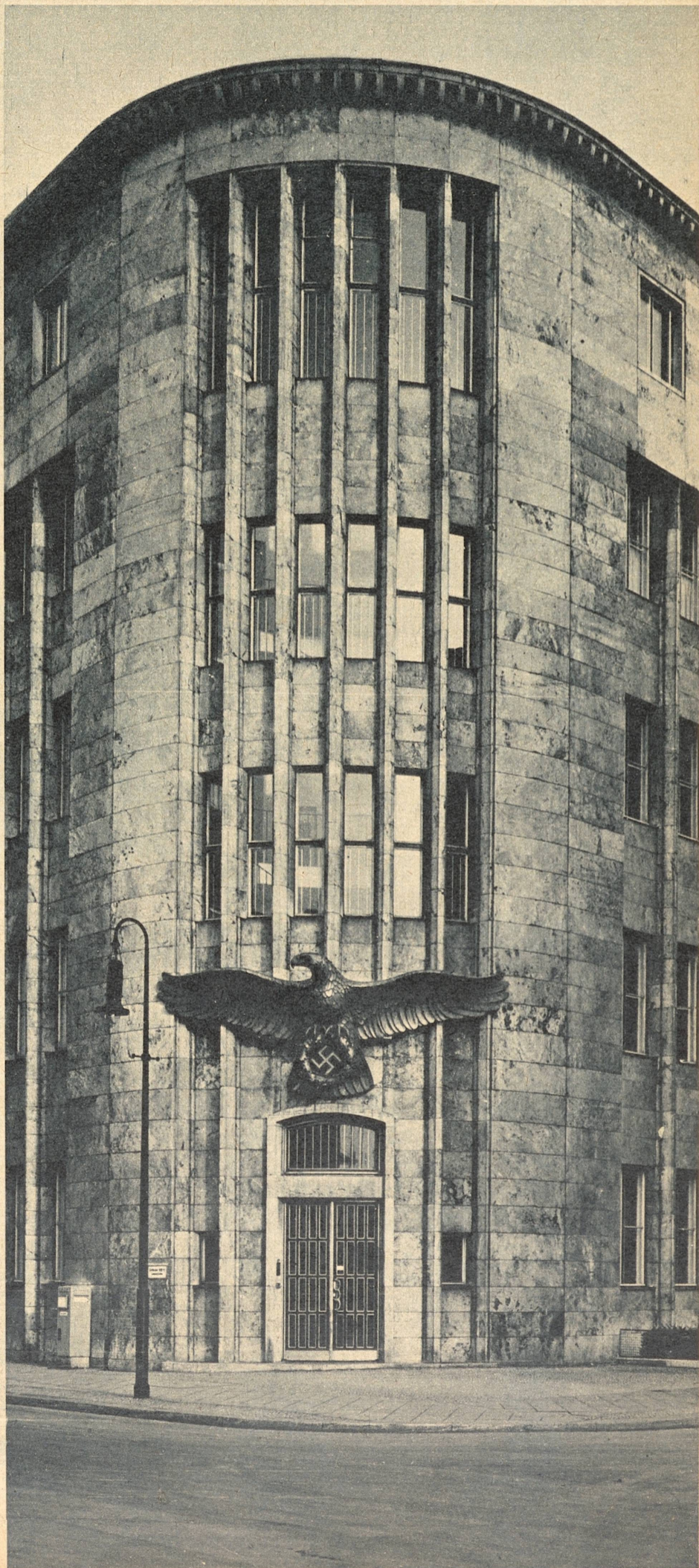
GUNTHER WAGNER

Den tyske rikspost bygger

I landskapets byggestil

I de siste årene før krigen er det i Tyskland utviklet og gjennomført meget moderne oppfatninger om bygging. „Signal“ viser et eksempel, som nettopp på grunn av en viss avvikelse viser grunntanken i denne arkitekturrevolusjon

Om det dreier seg om „lilleputter“ eller giganter

— om det er for 8 mm — småfilm eller for de største luftbilledkameraer — hvert eneste Schneider-objektiv er et mesterverk av matematisk, optisk og mekanisk presisjonsarbeid

Schneider
- Xenar
- Xenon
og - Angulon

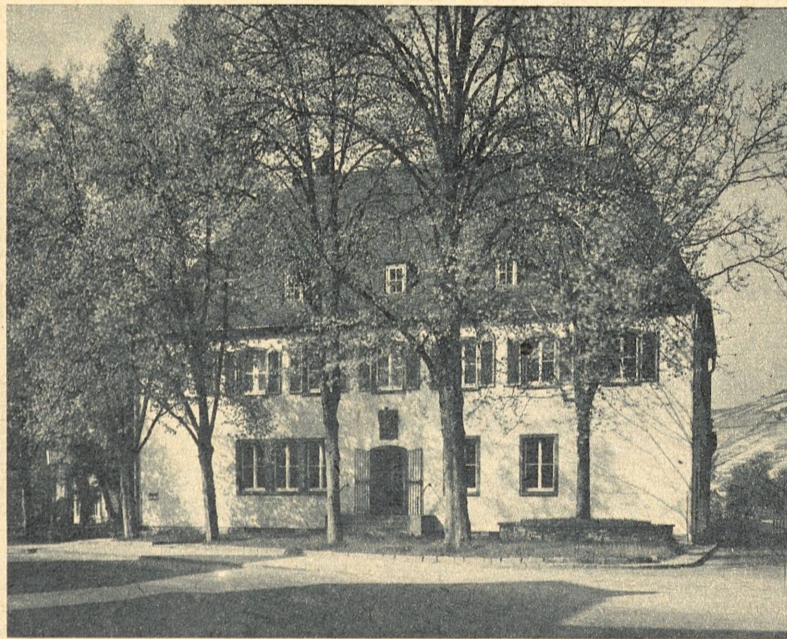
JOS. SCHNEIDER & CO.

I Berlin finner vi dette posthuset (bildet til venstre), som i sin klare saklighet tilsvarer den moderne storby-ånd. Overgangen fra den ene gatefront til den andre ble løst ved et enkelt buesbygg, som inneholder hovedinngangen og trappen

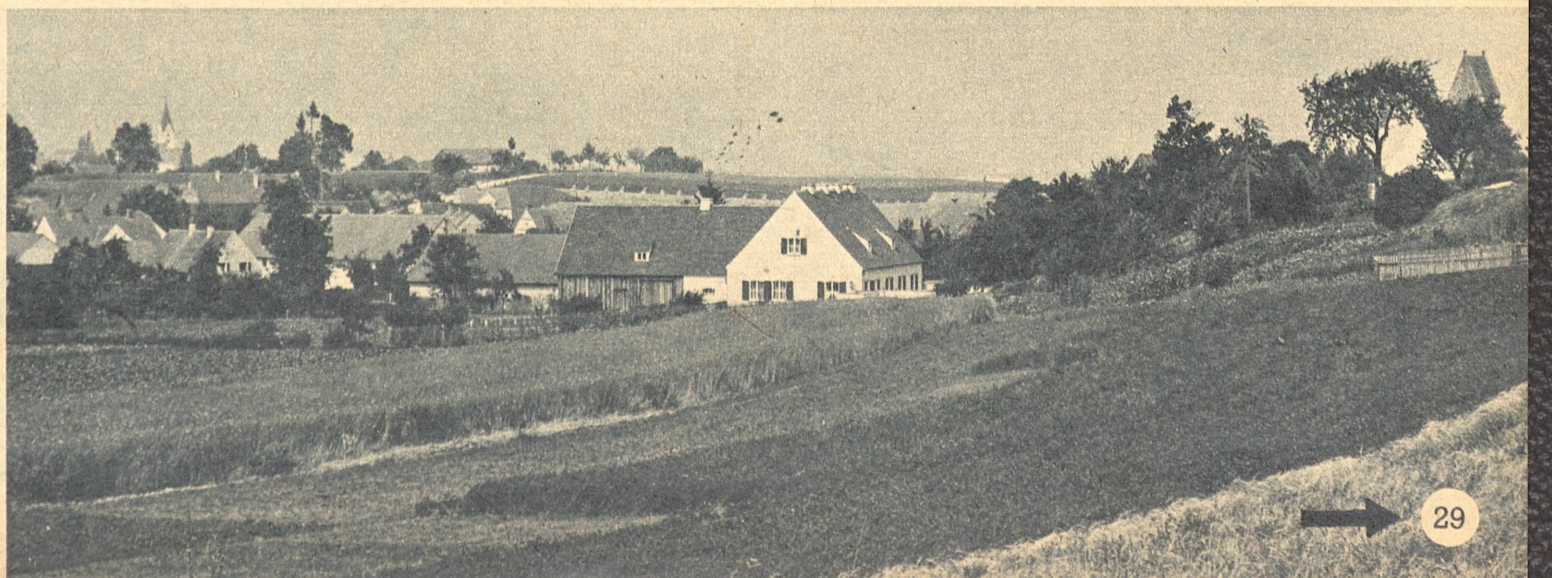
Denne bayerske bondegård i Obersalzberg er også et posthus. Det har et tak, som er typisk for landskapet: langt framstående og svakt buet. Byggematerialet skriver seg fra de heimlige fjell: tre og steiner

En villa i Rhinland, i nærheten av Koblenz, viser seg å være posthus. På samme måte som i Berlin eller på Obersalzberg oppfyller det alle posttekniske krav. Karakteristisk for denne egn er valmtaket, som går skrått ut til alle fire sider

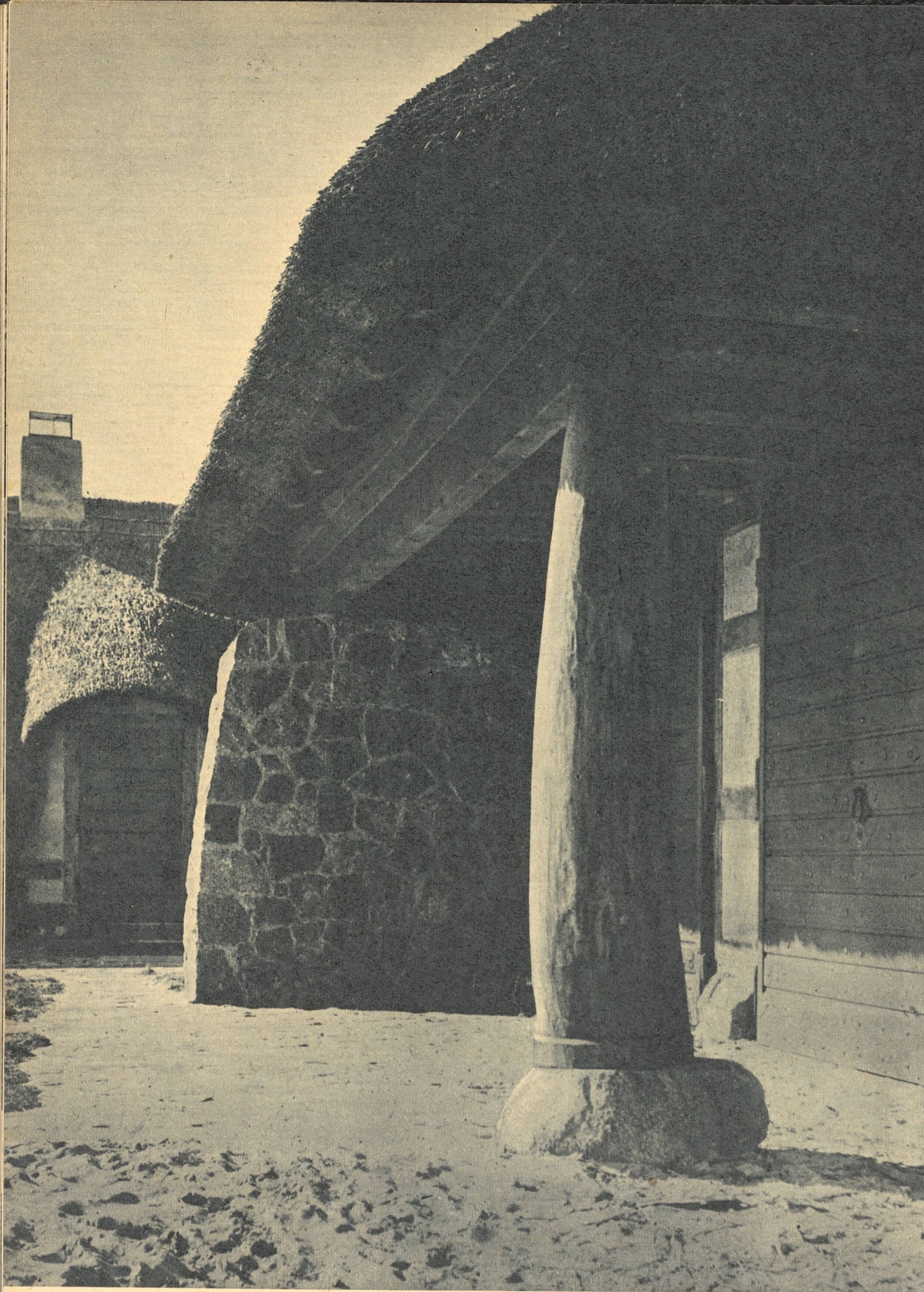

I Ober-Bayern er ofte hele husfasader dekket med symbolske fresker. Også posthuset i Berchtesgaden, som med bilpark og garasjer tilfredsstiller sågar storbykrav, fikk et slikt veggmaleri

I en frankisk landsby midt blant kornmarker ligger det et hus, som ikke skiller seg noe fra de andre. Det har den samme spisse gavlen, og de samme grønne vinduslemmer. Også dette huset (midt på bildet) er et posthus med ekspedisjonshall og pakkrom, med telegrafstasjon og kontorer

I landskapets byggestil

På den nordtyske sletten arbeider et sentralt postkontor — bak bindingsverksmurer og jernbeslåtte dører. I stedet for den lange gangen i det niedersachsiske bondehus gir huset rom for kontorer, fjernmeldingsstasjoner og biler. En tung, rått tilhugd stamme bærer taket over sideinngangen (Bildet ovenfor)

Ved utviklingen av husformene har det sikkert vært mange ting som virket med; men framfor alt var det to ting, som skapte byggestilen: det byggemateriale, som landskapet byr på, og de klimatiske fordringer, som huset må oppfylle. Rhinlenderen dekker sitt hus med den blågrå skiferen fra sine heimlige fjell, nedersachseren med halm fra sine vidstrakte kornmarker. Han drar taket dypt ned, for å beskytte huset sitt mot vind og storm, som alltid kommer fra sjøen. I fjellene i Sør-Tyskland er taket bare svakt bøyd, forat det skal bære den tunge, varmende snøen; det rager langt ut over murene, for å holde det piskende regnet borte fra veggene og vinduene. Schwarzwälderens tømrer veggene av tre fra sine store skoger, og lager fundamentet av harde steiner, som han sprenger ut av steinbruddene. Westfalens røde jord blir brent til mange slags mursteiner og preger murene og takene i Westfalen. Denne sammenvoksen med landskapet er hemmeligheten med vakker bygging. Et aldri så vellykket bygg, som ikke tilsvarende denne lov, forstyrrer landskapets harmoni. Derfor våker byggeforordninger og byggeforskrifter i hele Tyskland over at det ved hvert ombygg eller nybygg blir gitt akt på den stedsegne stil, eller hvor det hittil var blitt syndet mot den, igjen blir tatt hensyn hertil. Det er forbausende, men dog forståelig at taket derved spiller den største rolle. En spiss gavl og et flatt tak er så grunnforskjellige, som husfasadene aldri kan være. Og ett eneste frisisk søvtak vilde ødelegge fullstendig den tiltalende ensartethet i en oberbayersk landsby.

Til enhver større landsby og by hører det posthus og jernbanestasjon, altså bygninger som ikke tilhører stedet selv, men en sentral offentlig funksjon. En har vel overveid, hvilken skikkelse en skulde gi disse offentlige bygninger. En hadde kunnet skape en riksenhetlig type, kanskje et hus av grå teglstein med rødt mursteinstak og hvite vindusrammer av bestemt størrelse, og med et bestemt antall dører og vinduer. På samme tid et visittkort for sin funksjon, straks kjennelig overalt: her står posthuset. Men en kan også utvikle bygningene ut fra den stedegne husform. Og denne vegen ble valgt.

Ganske visst er posthusene da ikke kjennelige på langt hold. Men i by og på land vet allikevel hvert eneste barn, hvor posthuset er og kan også vise fremmede vegen dit. Derfor føyer altså bygningene seg harmonisk inn i bybildet, som de no ikke forstyrrer, men sågar framhever. Og slik representerer de til syvende og sist allikevel sine funksjoner best. Særlig da postvesenet ikke bare lar det bli ved den landskapsbundne husform, men dessuten smykker sine bygninger med verdifulle kunstverk: en fresko eller en fargeglad mosaikk, plastikk, smijernsgittere eller smijernslamper . . .

Et pussig innfall av den tyske rikspost:

Postdiligencen som for hundre år siden. Naturligvis er den ikke noen krigsforholdsregel. Vognene er splittrnye og det hele er et romantisk og muntert appendiks til postens moderne organisasjon

Mozarts siste, mest modne scenestykke er gått fram av folkekomedien. Tryllefloyten ble skrevet for Wiener Theater auf der Wieden, hvor den kloke prinsipal Emanuel Schikaneder underholdt sitt skuelystne publikum med flyveinnretninger, maskiner, tryllerier og illuminasjon, og hvor den meget baktalte Hanswurst fritt og uhindret drev sitt spill med spøk og improviserte kunster. Han var ubestridt hovedpersonen hvor det gjelder publikumspopularitet og ble det også i Tryllefloyten, hvor han ikke heter Kasperl eller Jackerl, men Papageno og bar en fjærdrakt.

Man har ofte glemt denne jevne opprinneelse til operaen. Man har under letingen etter den dypere mening, som gjemmer seg bak dens eventyrsymboler, stadig mer belastet oppførelsen av den med alvor og høytidelighet — i så høy grad har man gjort dette at grepet tilbake til den opprinnelige form beintut virker som en sensasjon.

Clemens Krauss, sjefen for Müncheneroperaen, har gjengitt Tryllefloyten i denne gamle, ukunstlede skikkelse på scenen i Mozartbyen Salzburg i en oppførelse som han preget som dirigent og iscenesetter. Vi så atter operaen med dens samtids øyne. Egypt, den urgamle visdoms underland, var framstilt tiltalende av Stefan Hlawa med palmer og klipper på solfylte prospekter. Alvorlige prester samlet seg i templene til gudsdyrkelse, brune bueskyttere og smidige danserinner ledsaget Sarastro, den vise. Men gjennom den barnlig høye eventyrverden sprang, danset, sang og tøyset Papageno, den lystige fuglefanger, som blåser ad all visdom, bare begjærlig etter mat og drikke, og på leiting etter sin lille kvinne Papagena, som gudene har bestemt for ham.

Vi så det altsammen slik som første gang, for det hadde virkelig atter eventyrets jevnhet og hjertelighet. Og det hadde wienerteatrets hele humør og overmodige sjarm som allerede for hundreogfemti år siden henrev skuespillerne. For Papageno var denne gang Paul Hörbiger, den store wiener folkeskuespiller. Han løste den gamle Hanswurst med hans elskverdige dumdristighet og hans plaprende lystighet fra operafiguren, som var stivnet til, og ga skikkelsen et nytt forfinet preg. Hans kvinnelige partner var Gusti Huber, Wiener Burgtheaters Julia, også hun et strålende naturbarn, overstrømmende av humør og livslyst. Men ved deres side sto den tyske scenes beste sangere. Julius Patzaks Tamino, Georg Hanns Sarastro, Hans Hotters taler og Irma Beilkes barnlig henrivende Pamina, derfor skjedde det at også den andre siden av operaen, den store hemmelighet ved dens musikk, som samtiden bare svakt ante, åpnet seg med hele sin overbevisende kraft slik at der var full spenning mellom narrespill og mysterium denne kvelden. Det er spenningen mellom Salzburg, de leende, frekke Hanswurstiåders by og de mystiske, dunkle og prektig strålende kirker, det er det levende spenn i den mozartske ånd som skifter mellom smil og melankoli, mellom barnlig glede og enkel alvorlig storhet, det er spenningen i den store kunst som lett og klart forstår å fortelle det dype og betydelige, forvandler visdommen til sjarm og forgyller den alvorlige mening med munter skjønnhet.

SENSASJON OMKRING MOZART

„Tryllefloyten“ som
gammelwiensk folkekomedie

Æresgjester ved en stor kunstnerisk begivenhet: Sårede og innehavere av høye utmerkelser utgjør hovedparten av publikum ved de nyartede oppførelser av Mozarts „Tryllefloyten“ i Salzburg. „Signal“ lar sin kunstkritiker fortelle om denne sensasjon!

Kunstnerne — Erni Kniepert som gjorde utkast til kostymer dirigenten Clemens Krauss og Irma Beilke (Pamina), Georg Hann (Sarastro), Julius Patzak (Tamino), Hildegard Kapferer (Nattens dronning), Gusti Huber (Papagena) og Paul Hörbiger (Papageno) takker for bifallet

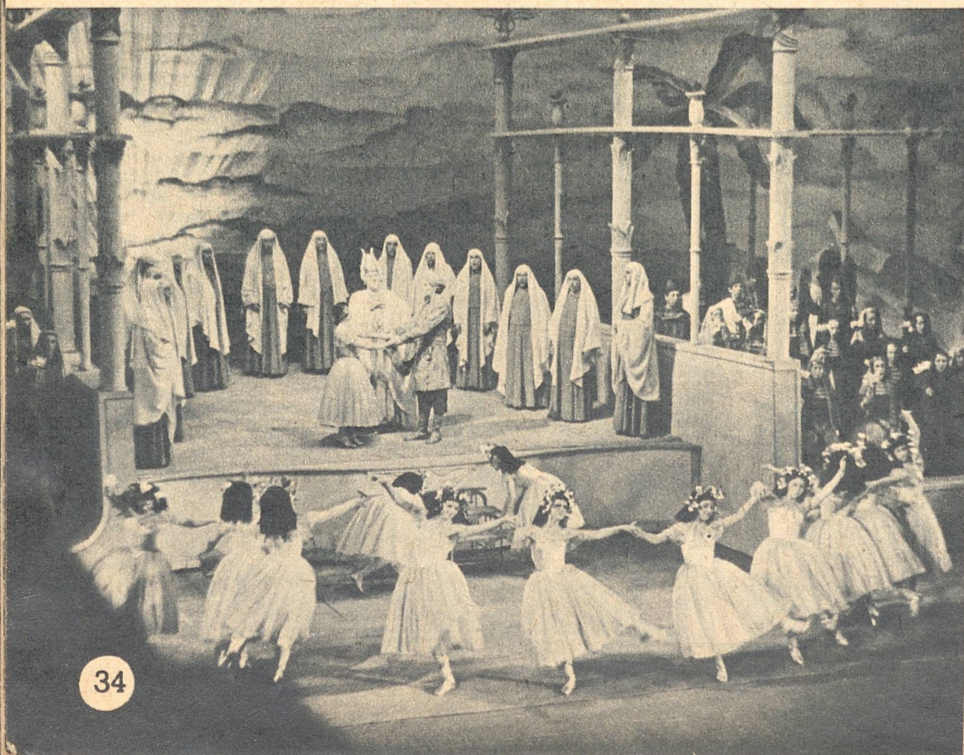
← Et nytt talent. Den unge danserinnen Gisela Deege. En fotografisk studie av Conrad Weidenbaum

„Trylleføyten“ som et muntert eventyr: Det er i samklang med denne oppføringen av den berømte opera, når Papagena og Papageno blir spilt av skuespillerinnen ved Burg-teatret Gusti Huber og wienerfolkeskuespiller Paul Hörbiger. Begge kunstnere hører også til de sjarmanteste hovedrolleinnehavere i muntre filmer som hele Europa kjenner

Sjarm i stedet for prakt. Selv Taminos og Paminas høytidelige innføring i visdomstemplet ved prester ledsages av grasjøs dans

Alvorlig mening i munter skjønnhet: Tamino finner Pamina i fangenskap hos Monostatos. Foran sceneriets eventyrteppe blir Mozarts toner til en ny opplevelse

Vakkert og velpleid hår

KHASANA

DK

PERI

KHASANA

KOSMETISKE
VERDENSMERKER

Dr. Harthaus

Forhandler:
MIDELFART & CO. A/S
OSLO - Rosenkrantzgaten 3.

PERI

B O H N

MAUSER

Jakt - sports - og forsvarsvåpen

10 - tastet adderings - og bokholdermaskiner

presisjons - finmålingsverktøy

MAUSER

F. GLEBEICH

MAUSER-WERKE A.-G. OBERNDORF/N.

HEINTZE & BLANCKERTZ
LY
BERLIN/C2.Z

Heintze & Blanckertz
BERLIN

Europa på vegen til en ny verdensanskuelse

Denne verdenskrigs problemer er blitt forenklet til et skjebnespørsmål: Vil Europa leve videre? Spørsmålet kan besvares bekreftende, når Europa har menneskehets-oppgaver, som bare Europa kan oppfylle, Slike oppgaver eksisterer alt. „Signal” forsøker å skildre dem i en rekke artikler av sin vitenskapelige medarbeider, dr. Heinz Graupner. Her er den første artikkelen:

KVINNEN

AUTONOM I SIN VERDEN

Der fortelles om to tilfelle fra det 19. århundre, hvor engelske kvinner ble kjøpt av sine menn på en offentlig markedsplass. Den ene kvinne ble etter eget samtykke brakt til markeds med en grime om halsen, kjøpt for en halv krone, og av den nye ektemann brakt til dennes heim tre mil borte. Den andre ble kjøpt av en krovert for en stor krukke genever.

Man kan ikke påstå at dette var typisk for kvinnens sosiale stilling for hundre år siden. Men var ikke kvinnen i de tider männens uinnskrenkede eiendom? Mannen kontrollerte hennes mest personlige anliggender, han foreskrev henne hvilke steder, hvilken omgang og hvilken lektyre hun måtte unngå i kraft av den sterkeres urgamle rett som gjør kvinnen mannen underdanig.

Med den franske revolusjon, altså allerede før begynnelsen av det 19. århundre, begynner dette „kvinnens slaveri” langsomt å rakne. En ny verdensanskuelse, en ledende forestilling om sammenhengen mellom natur og menneske, bryter igjennom: læren om likheten. På dette grunnlag måtte også kvinnen tillegges ny betydning og ny verdighet. Kvinneemansipasjonen begynner, aktivert av kvinnene selv.

Denne maktkamp fra kvinnekjønnets side gjaldt likeberettigelsen med mannen. Den betydde uten tvil en revolusjon i vår livsform, som i de forløpne årtier har utviklet seg til en krise, da den vokste fram på liberalismens

grunn. For kvinnebevegelsen i det forgangne århundre har riktignok brutt „slaveriets lenker”, men den stilte enno høyere maktkrav. Der ble i de tider forlangt mangel på stor personlig innsats av dens „pionérer”, f.eks. av den første tyske kvinnelige læge, dr. Tiburtius, som ble boikottet av samfunnet fordi hun arbeidet sammen med studentene i anatomien — hun var dengang et velkomment stoff for vittighetsbladene, og framkalte munterhet hver gang hun ble omtalt i riksdagen.

I midtpunktet for den europeiske kvinnebevegelse syntes å stå den ytre, materielle uavhengighet av mannen, et mål som kvinnen utvilsomt kom nær som følge av industrialiseringen. Kvinnens selvbevissthet vokste, det har lyktes henne å bevise sin dyktighet, et faktum som vi i dag betrakter nesten som en selvfølge.

Blåstrømpen

Hadde kvinnen nøydt seg med disse mål, så kunde man kanskje ha unngått de kriser som ble framkalt ved en slik utvikling. Men hun vilde mer. Det evige problem om kvinneherredømmet spøker stadig gjennom de store kulturfolks historie. Hun vilde være lik mannen i alt. På denne måte oppsto den latterlige blåstrømpe-skikkelse, et kvinnelig vesen som fornektet sin huslighet, praler med vitenskapelige kunnskaper, driver politikk eller skriver. Blåstrømpen fjernet seg også i det ytre

så meget som mulig fra sitt kjønns type, bar klær med herresnitt og en mannlig hårfrisyr, hun slo an en mannlig tone i alt. Hun krevde å få bestemme fritt i vitenskap, rett og politikk, og parallelt hermed fulgte kravet om erotisk frihet som nådde sitt høydepunkt i kvinnesakskvinnen Anita Augspurgs parole: „En kvinne med selvaktelse kan ikke inngå noe lovmessig ekteskap.”

Her ser man røttene til kvinneemansipasjonen. Det var den grenseløse individualisme som satte fram disse kaotiske krav. Det siste mål var staten, den fullstendige likeberettigelse i rett og i politikk.

Vi kjenner primitive folk hvor kvinnene taler sitt eget språk, som aldri blir benyttet av mennene. Det er et dokument om den personligste kvinneverden, som bare tangerer menneskets verden, men ikke er identisk med den. Dette kvinnespråk synes å være et symbol for oss på den naturlige atskillelse mellom de to kjønn, av hvis polare motsetning vår tilværelse evig kan vinne nye krefter.

At der, i høyere betydning, alltid vil eksistere et slikt „kvinnespråk”, vilde kvinneemansipasjonen ikke godkjenne.

På nye vegger

Men overalt i verden, hvor der ble opprettet en orden, hvor stater, sosiale institusjoner og kulturer ble til, var det utelukkende mannen som var virksom. Her satte han inn sine skapende krefter. Alle forsøk på å opprette et kvinneherredømme strandet på det faktum at der av naturlige grunner ikke kan eksistere noe sådant. Kvinnens språk, hennes opprinnelige vesen, blir ikke forstått i mennenes verden. USA innrømmet kvinnene en galt forstått „likeberettigelse” og understreket allerede med dette faktum en manglende evne til virkelig å skape kultur. Mannen skaper historie, kvinnen er den evige rekke av generasjoner. Blåstrømpen forsøkte å komme ut av kvinnens verden, og å erverve seg heimstavnrett — i mannens — man kunde sammenlikne henne med et europeerbarn som man lot vokse opp blant kinesere for å gjøre det til en kineser. Resultatet var et kjønnsløst vesen som ikke lenger forsto eller vilde forstå „kvinnespråket”, og fornektet sin egen verden.

På denne måten brøt riktignok den liberalistiske tidsalder de „slavelenker” kvinnen var bundet med til sin mann

som hans eiendom, men hun oppnådde ikke sin sanne frihet. Grepet etter patriarkatet lyktes ikke. Ja, det 19. århundre brakte endog kvinnen ny sosial nedgang på mange felter. Som arbeidende ble hun utsatt for kapitalismens krasse utbytting, begrepet mødrevern var ukjent, den erotiske frihet gjorde henne på en ny måte til en villig slavinne for mannen.

Når Europa slår inn på vegen til en ny verdensanskuelse, og atter lar den av skaperen tilrettelagte orden komme til sin rett, så må på denne bakgrunn også den veg avtegne seg som kvinnen kan slå inn på med følelsen av en ny frihet.

Mor: ungdommens triumf

Kvinnen må i sammenlikning med mannen, når hun er moden enno ha tilbake et stykke utviklingsevne — med andre ord: hun kan bare nå den ytterste grense for sin utvikling gjennom morskapet. Mannen kunde ikke klare denne belastning. Hun har en naturlig reserve. Denne reserve er det egentlige under i kvinnens liv.

Vi kan imidlertid oppdage denne ungdommelighet, den enno ubrukte utviklingsevne, når vi sammenlikner typiske bilder av en mann, en kvinne og et ti års gammelt barn. Ansiktsrekken viser helt klart vesenslikheten mellom barn og kvinne. Mannen virker i overensstemmelse med den biologiske situasjon fullmoden.

Sammenlikningen mellom barn og kvinne avslører for oss hele hemmeligheten ved den kvinnelige yteevne.

En mor med seks barn har i et tidsrom av tyve år bygd opp igjen sin legemsvekt tre ganger. Dette er hun bare i stand til, fordi hun nettopp, legemlig sett, ikke er „ferdig” med sin utvikling og overfører resten av sin utviklingsevne som vital kraft til sine barn.

Vi ser her kvinnens skapende, urgamle og største oppgave, som mannen, innsent som han er i en annen verden, må være seg bevisst med aktelse og ærefrykt, når han hjelper til å åpne vegen for kvinnen til en ny indre og ytre frihet.

Husfrue: ny kvinnerett

Den største forvandling for kvinnen sosialt sett synes å foregå i industribyene. Man er lite oppmerksom på dette. I motsetning til hos bonden er industriarbeiderens verden atskilt i to deler. Den ene del er mannens, som er omsluttet av fabrikkurene, den andre delen er heimen hans hvor kvinnen regjerer og på en måte som aldri kom fram hos bonden (at dette har forskjøvet seg under krigen, endrer ikke noe i det prinsipielle.) Bonden er på garden sin herre over livet og arbeidet der. Arbeideren overlater tingene utenfor sitt arbeidssted til sin kone. Hun går til kontorer og myndigheter, representerer ham der, er herre i huset og trekker sine slektninger til heimen sin. Hos bonden spiller mannens slektninger den viktigste rolle og besøker hyppigst garden som gjester. Konens mor spiller i barneoppdragelsen i en arbeiderheim en større rolle enn mannens mor. Denne forvandling hos kvinnen i den moderne arbeiderstat blir altså synlig helt inn i slektsordningen. Den betyr

Når kvinnene ikke lever i sin verden... Den amerikanske maler George Washington har kalt dette maleri „Revolusjonens døtre” — etter den mest kjente amerikanske kvinnekjennet. Full av sarkasme ga han de rystende typer på kvinnelig tyrannisme der hersker i USA likeså ansvarsløst som mektig, som bakgrunn grunnleggeren av uavhengigheten. George Washington

egentlig den definitive veg ut av kvinneemansipasjonens villfarelser til kvinnens sanne verden. Det urgamle matriarkat står tilsynelatende opp i ny drakt. Det overlater til mannen et rikt og fruktbart arbeidsområde, setter imidlertid ingen steder skranker for kvinnen som kan oppfylle så vel sin biologiske oppgave som sine nye og store herskerplikter.

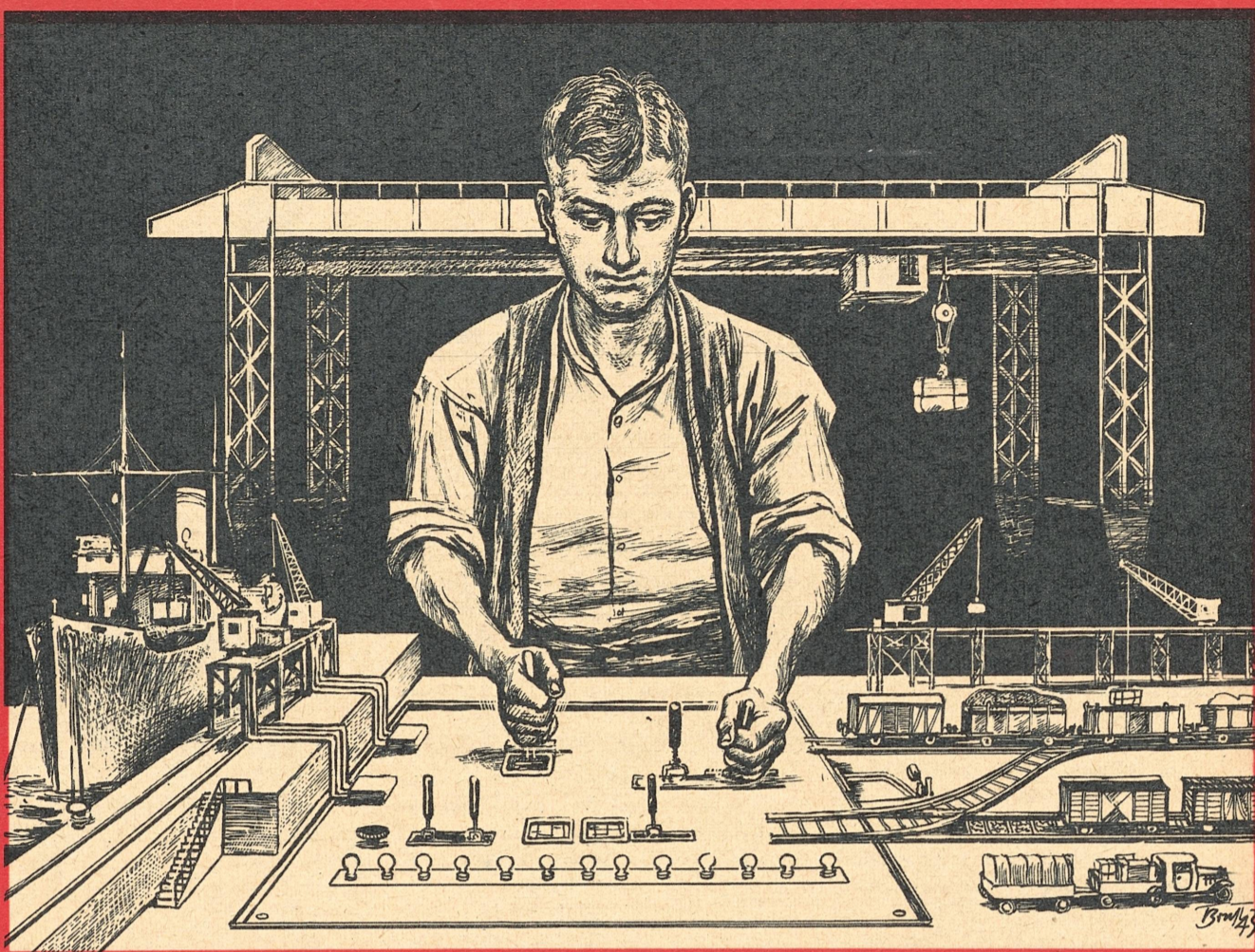
Her begynner de nye, store problemer som framfor alt vil opptre på det heimlige område, når de kvinnelige arbeidskrefter vender tilbake fra krigsinnsats. Vi ser foreløpig den håpefulle begynnelse — men samtidig også konfliktene. For nettopp de industriarbeideres kaper, som denne kvinnens nye sosiale stilling vokser fram av, er for en meget større prosentats ulykkelig enn ekteskaper hos håndverkere, butikksinnehavere eller bønder, hvor mann og kone arbeider og lever i den samme hverdagsverden. Jo mer mennene imidlertid forstår hvilket nytt livsinnhold der kan skjenkes kvinnen her, og jo mer kvinnene forstår sin store sjanse, uten å ville spille den ut mot mannen, desto lettere blir målet nådd.

Naturlig likeberettigelse

Når det heter at kvinnebevegelsen har åpnet praktisk talt alle yrker for kvinnen, så er dog forutsetningene for alle yrker forskjellige. Å utvikle nye og riktige kvinneyrker er en av de viktigste framtidsoppgaver, som bare kan løses når den tas fatt på ut fra en europeisk verdensanskuelse og i forbindelse med en naturlig ordning.

Typiske kvinneyrker er slike hvor man knytter og dyrker forbindelser mellom mennesker og hvor man kan hjelpe: en kvinne vil kunne arbeide bedre enn en mann i laboratoriet, i sykepleien eller som sekretær. Den kvinnelige trikkekonduktør pleier i alminnelighet å hjelpe publikum, mens konduktøren gjerne føler seg som sine passasjerers foresatte. Den ideelle bestyrerinnen av en soldatheim kan aldri erstattes av en mann. Når en kranfører løfter og transporterer bort et arbeidsstykke, så skaffer maskinene, det tekniske, motorene ham en glede. En kvinnelig kranfører derimot oppretter med sin maskin i den samme arbeidsprosess forbindelsen mellom to arbeidere, idet hun fører arbeidsstykket videre.

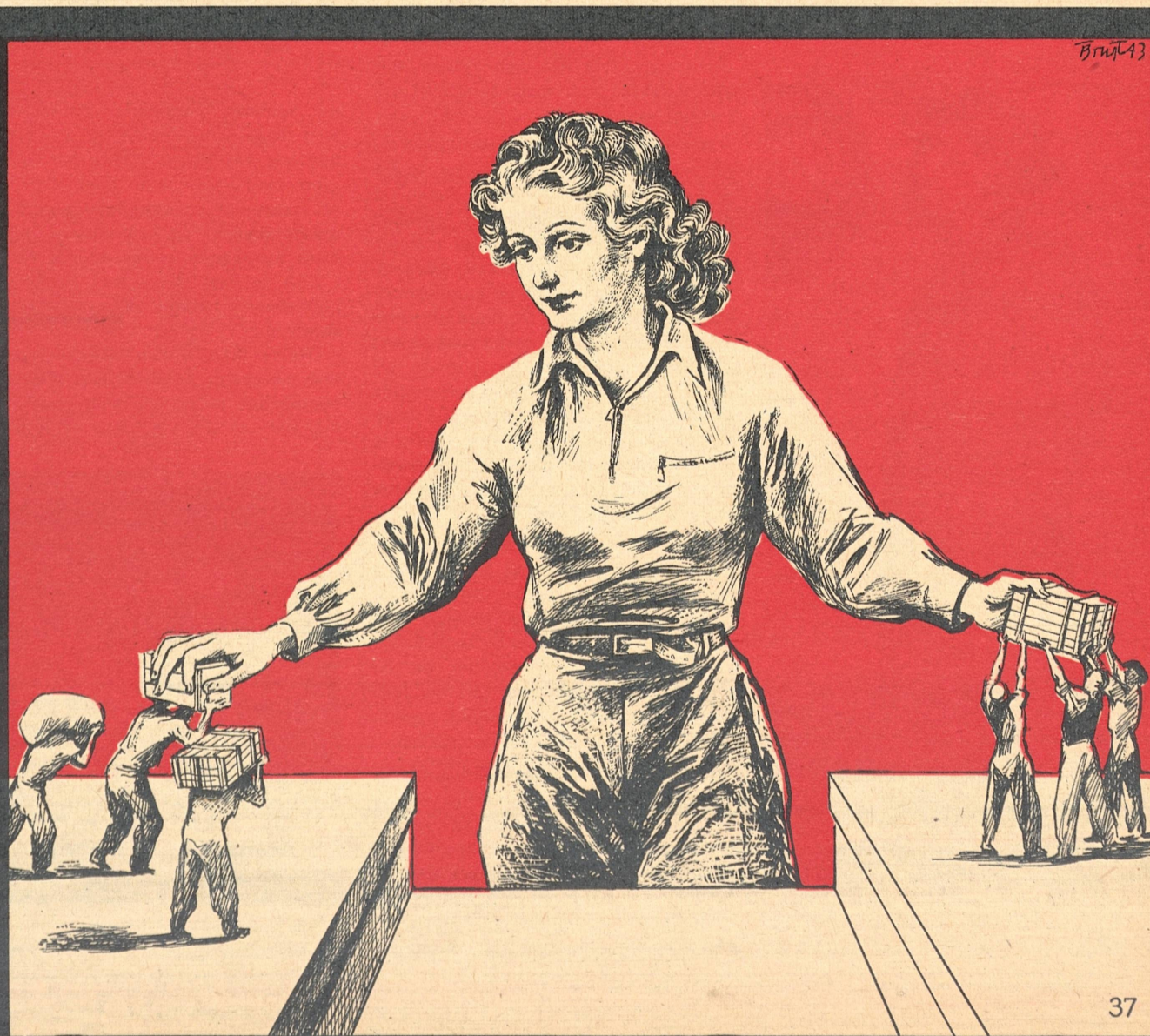
Hermed er der kastet et streiflys over mannens og kvinnens stilling i fellesskapet. Mannen er det skapende, arkitektoniske prinsipp, han er — også i det små — vår menneskeverdens byggmester, han setter forstanden i forreste rekke. Kvinnen er det forbindende element, hennes klokskap er hjertets klokskap. Dermed oppstår der et nytt matriarkat — riktignok i en annen, hittil ukjent betydning, nemlig et kvinnevelde ved hvilket kvinnen autonomt regjerer sin egen verden. La oss gi disse livspoler, som gjennom årtusener har gjort seg gjeldende i kjønnes kamp, likeberettigelse, idet vi forstår deres egen verdens naturlige mening og ikke kunstig vil nærme dem til hverandre. En skapende, harmonisk rikdom vil flyte fra disse to kilder idet den evig befruktes og fornyes.

To ganger det samme er ikke det samme

I sin her skildrede undersøkelse om kvinnens framtidige stilling bringer „Signal“s vitenskapelige medarbeider, dr. Heinz Graupner, også spørsmålet om kvinneyrkene på bane. Han kommer til den slutning at en av de viktigste europeiske framtidsoppgaver vil være å finne nye og riktige kvinneyrker. Hvilke yrkesarter er riktige for kvinner, demonstrerer han her ved et illustrerende eksempel. Han forklarer at en mannlig kranfører og en kvinnelig kranfører ganske visst har den samme oppgave, men løser den

med helt forskjellig mentalitet: Det impulsgevende og bevegende moment for mannen ved det formidlingsarbeidet, han som kranfører må yte, er først og fremst gleden ved å organisere, ved nøyaktige og hurtige arbeider, kanskje også ved spillet av heverten, kjedene og krestene. (Bildet ovenfor.) Men for kvinnen er det gleden ved å hjelpe, gleden ved å avlaste andre for arbeid, sende gods videre til mennesker som trenger det. En ser hvordan dr. Graupner ved dette eksempel får fram de naturlige forskjeller mellom mann og kvinne. Ut fra disse grunnlag kommer han til den slutning at mann og kvinne ganske visst er likeberettiget, men bare på basis av de biologisk-naturlige grunnlag. Å omgjøre disse erkjennelser til virkelighet er en av de vakreste og største oppgaver, som vitenskapsmennene, teknikerne og statsførerne i Europa er stilt overfor

AMERICANA

Zoot-Suiters— Jitterbug

To nye amerikanske slanguttrykk.
„Signal” forteller hva der ligger bak dem

I California bor der mange meksikanere, som er blitt USA-borgere. De er i alminnelighet en harmløs, godmodig rase som rett og slett søker og finner sitt utkomme i Stillehavskystens varme klima. Til tross herfor har der allerede lenge eksistert et meksikansk problem i det amerikanske vesten. Det er no plutselig blitt akutt, likesom neger spørsmålet i det indre kaos som krigen har skapt i USA.

I Los Angeles og i mange andre amerikanske storbyer har halv voksne og halvtbeskjefte gutter sluttet seg sammen i „gangs”, i en slags mord- og røverklubber, som gjør gatene i Los Angeles usikre om natten. Innbruddene tar til i avskrekkelige omfang, og no og da finner man også sjøfolk med en kniv i ryggen i en avsides gate etter at de er kommet tilbake fra lang krigsfart mot Japan og har fått hyren utbetalt.

Likesom „the swing-boys” i det amerikanske østen stikker seg fram ved et særlig sjusket antrekk, har disse unge meksikanere lagt seg til en egen drakt som består av noen merkverdige bukser, som er vide ved knærne og smale

Vide ved knærne, smale ved ankene. Framtidens herremote, mener the zoot-suiters i USA. Hva mener De?

ved ankene, trekvartlange jakker samt hatter, slik som diktere og komponister brukte før i Europa. Med et amerikansk slanguttrykk blir dette antrekket kalt zoot-suits, og the zoot-suiters kan glede seg ved en voksende, sørgelig berømmelse.

I sommer kom det i denne havnebyen ved Stillehavet til en regelrett eksplosjon som i heftighet kom på høyde med rasekampene i Detroit, New York og andre steder. De amerikanske zoot-suiters hadde atter stukket ned en sjømann ett eller annet sted. Derpå jaget hundrer og snart tusener av sjøfolk og hvite amerikanere gjennom gatene i den meksikanske bydel, gjorde jakt på the zoot-suiters, trakk av dem klærne når de fikk fatt i dem, og gjennomprylte dem. Politiet stilte seg på den bråkende gatemoobs side, og arresterte regelmessig bare de avklede meksikanere „for å ha vakt offentlig anstøt”.

Storbyen Los Angeles var i dagevis heimsøkt av disse uroligheter, som munnet ut i en „alminnelig forfølgelse av alle mørkhudete innbyggere” i Los Angeles. Til slutt var det ikke bare zoot-suiters, som man rev dotter av det lange håret på, men enhver som ble betraktet som meksikaner, så seg forfulgt av mobben.

Det amerikanske tidsskrift „Time” fra 21. juni bemerker hertil: „Der ligger et meget dypere problem til grunn for disse uventede utbrudd av rasehat, nemlig at denne ungdom først i annen generasjon er amerikanske borgere. Deres fedre og mødre er enno meksikanere i sitt hjerte. De unge vil være amerikanere, og blir derfor sett skjevt på heime, men samtidig blir de på ingen måte anerkjent som fullverdige av de øvrige amerikanere. Til tross for krigskonjunkturen er det vanskelig for disse unge meksikanere å få regelmessig arbeid. De er fortapte, forlatte, strandgods og rekved.”

„Time” mener at dette er en av grunnene til at de også bærer denne merkelige og romantiske drakt, og at de sluttelig er kommet på avveger med røver- og mordklubbene. I virkeligheten dreier det seg imidlertid bare om en særlig framtrepende side av den fullkomne oppløsning av disiplinen og moralen hos den amerikanske ungdom.

I New York f. eks. er der blant ungdom og halv voksne brutt ut en så hysterisk fornøylesyke at mange fornøyleslokaler som f. eks. Paramount Theater på Times Square opprettholder en dag- og nattdrift på 24 timer nesten bare for mindreårige. Jazzmelodiene smeller uavbrutt gjennom salen,

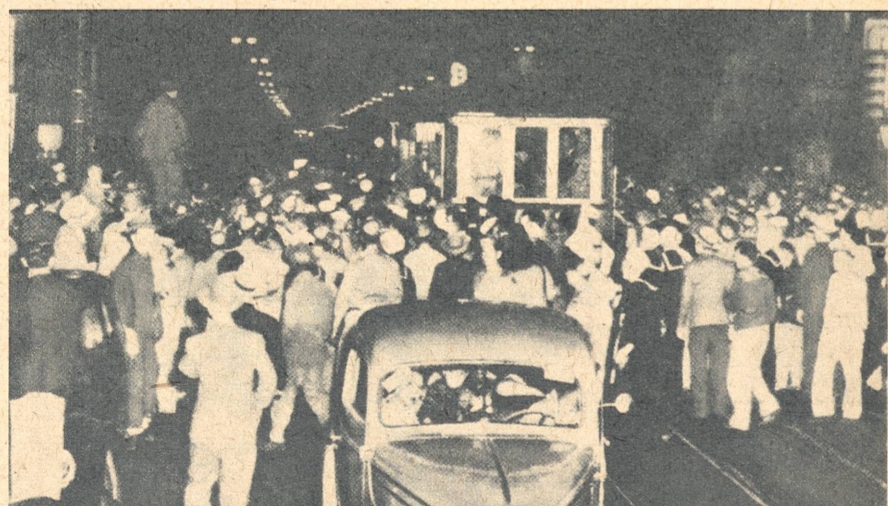

Det er da ikke noe ved en vals. Den danser bare det gammeldagse Europa. „Jitterbug”, det siste danseskrik fra USA, som alle lands dansepar har ventet på...

der oppføres eksalterte danser som med begeistring etterapes av swing-boys og swinggirls. Dette har intet å gjøre med kåthet eller med glede, det er tvertimot et nytt høydepunkt av uanstendighet og råttenskap. Også disse swingboys og swinggirls får no i USA et eget navn, man kaller dem „jitterbugs”, hvilket omtrent betyr „de skjelvende”.

Det er ikke sjeldne eller leilighetsvise utvekster vi taler om, men helt alminnelige foreteelser som griper stadig mer om seg. Avisene er fulle av

beskrivelser av dette massehysteri og trekker sammenlikninger med barnekorstogene, og offentliggjør psykiatriske betenkninger. Det amerikanske samfunns vaklende fundament er under krigen blitt undergravd på en måte man ikke kan forestille seg. Den amerikanske koloss utvider seg i øyeblikket stadig videre. I dens indre virker der imidlertid en rekke snikende gifter, som det politisk førende lag ikke har noe effektivt middel mot. Man kan tydelig se at amerikanismens indre problemer først no begynner.

En sensasjon? Der ble bare stukket ned en mann, og mennesker gjør jakt på mennesker. Ett av de vanlige bilder, som finnes i nesten hvert eneste amerikansk tidsskrift

De verdenskjente grønne

CASTELL

BLYANTER

er ideelle skrive- og tegneredskaper for den fordringsfulle forbruker.

A.W. FABER-CASTELL

KAMP

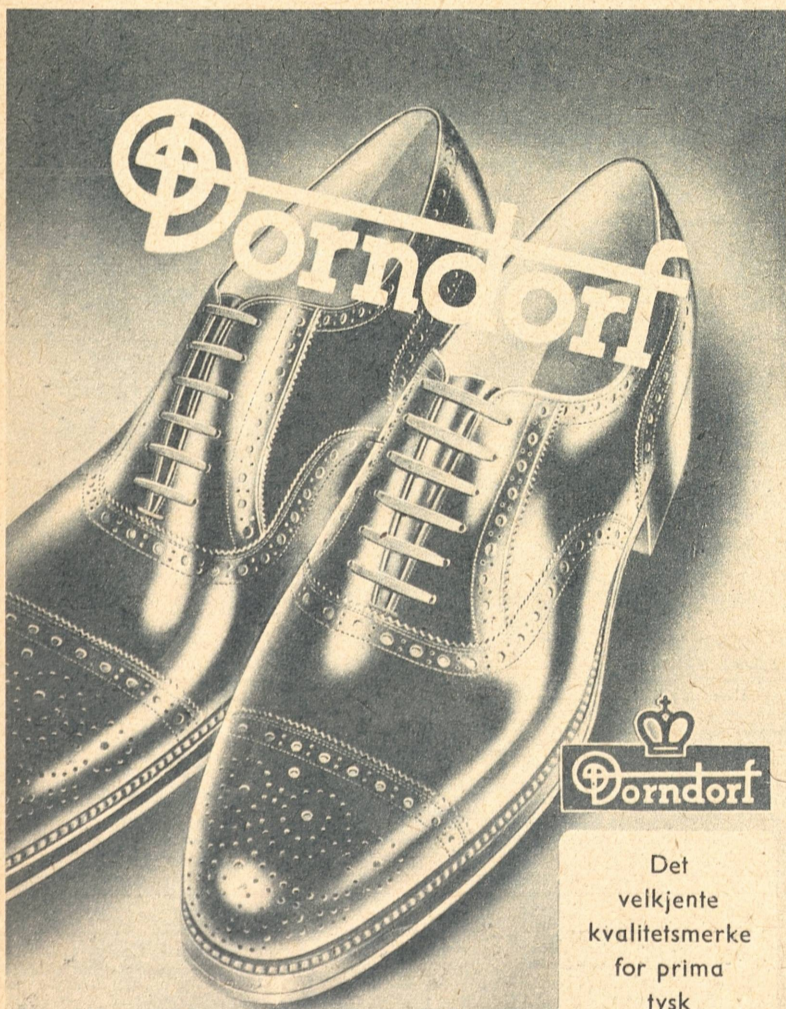
Silberhals
BALLKÖNIGIN

Den fullendte parfyme

innsmigrende, fyldig, sitter meget
lenge, er desent og fornem

ALEX KAMP & CO., NÜRNBERG-N

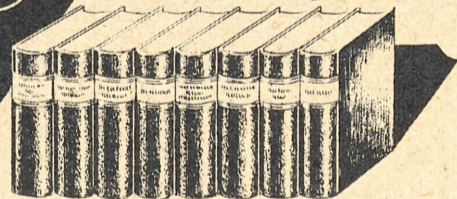
Det
velkjente
kvalitetsmerke
for prima
tysk
skofabrikat

150542

DORNDORF-SCHUHFABRIK · ZWEIBRÜCKEN

Die Grossen Meistererzähler

Denne samling av verdifulle romaner av de beste fortellere er særlig egnet for hvile- og rekreasjonstiden — av dikterne kalt „sølvtimene“. Kvinnens lengsler og mandig dåd fra den vide verden og den stille heim, sjellige opplevelser og ytre skjebner, fortid og nutid, duften av vakre kvinner og naturens kalde pust holder deres hjerter og sinn fanget.

J.C. HEER, *Der König der Bernina* • J.C. HEER, *Laubgewind* • SUDERMANN, *Frau Sorge* • SUDERMANN, *Der Katzensteg* • PEGEL, *Das Fräulein auf dem Regenbogen* • CZIBULKA, *Der Kerzelmacher von Sankt Stephan* • COZZANI, *Marmor und Erde* • LEIP, *Das Muschelhorn*

Alle 8 bind tilsammen 2914 sider — format 13×19 cm — bare RM 44.⁸⁰
Fås mot månedsrater på RM 5.— uten noe tillegg og med

rett til tilbakelevering innen 14 dager, hvis De ikke er tilfreds.

Bøkene utkommer bare på tysk. Betaling bare i utenlandsk valuta eller over clearing. Omregning etter den på innbetalingsdagen gyldige clearingkurs = dagskurs.

Lite opplag!

Tollfri innførsel og lette betalingsmuligheter.

(Postsparekasse- og bankkonti i 12 land). Levering for bestillerens regning.

**FACKELVERLAG
STUTTGART-M100**
(Tyskland)

Abteilung Exportbuchhandlung

Bestill derfor straks!

Kupong — Klipp ut og send inn!
Til Fackelverlag Abt. E. Stuttgart-M 100
Send meg med rett til tilbakelevering innen 14 dager
„DIE GROSSEN MEISTERERZÄHLER“
8 Bind RM 44.80
Betalbar i månedsrater på RM 5.— kontant —
Eiendomsrett forbeholdes.

Ettersnavn: Fornavn:

Sted: Dato:

Adresse: (Skriv tydelig!)

Signal

Sensasjon om Mozart

To verdensberømte
skuespillere, Gusti Huber og
Paul Hörbiger som Papagena
og Papageno i en fullstendig
ny iscenesettelse av
„Tryllefloyten“. Se
artikkelen i dette
nummer